

КОЛО

КОЛИ В ДУШІ НАРОДЖУЄТЬСЯ СЛОВО...

КОЛИ В ДУШІ
народжується слово...

Літературний альманах
Дрогобичької спеціалізованої
школи І-ІІІ ступенів №2

Дрогобич – Коло – 2013

ББК 84 (4УКР)

УДК 821.161.2

К 21

К 21 Коли в душі народжується слово... / Дрогобич: Коло, 2013. – 164 с., іл.

ISBN 978-617-642-091-1

У книзі представлено поетичні та прозові твори учителів і учнів другої дрогобицької школи: **Галини Дячок** (учитель німецької мови), **Олександри Дешевої** (учитель християнської етики та художньої культури), **Ірини Процикевич** (11-А), **Олексія Мосевича** (11-Б), **Соломії Тихої** (11-А), **Уляни Гривняк** (11-А), **Надії Шумади** (11-Б), **Ірини Лозинської** (10-Б), **Анастасії Блохіної** (9-Б), **Роксолани Тезбір** (9-В), **Наталі Шинкович** (9-Г), **Віталії Німилович** (9-Г), **Тамари Дем'янчик** (8-Б), **Діани Курило** (8-Б), **Соломії Сабат** (7-Б), **Софії Михайлюк** (6-Б), **Анастасії Мацкевич** (6-Б), **Аліни Сенюх** (6-Б), **Юлії Лавриненко** (5-В), **Діани Тихої** (5-В), **Миколи Хлопика** (4-Б), **Лії Антонової** (3-А).

Класи вказано станом на 2012-2013 навчальний рік.

ISBN 978-617-642-091-1

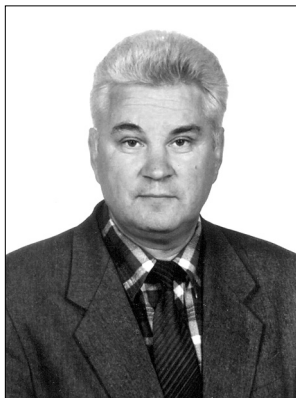
© Качмарик І, упорядник, 2013

© Коло, оформлення, 2013

Пишіть і випишетесь

(напутнє слово)

Мандруючи сторінками і творами цього літературного альманаху, насамперед зауважив приємну тенденцію: в другій дрогобицькій школі учні не тільки здобувають міцні знання, але й пробують свої сили у літературі. Альманах «Коли в душі народжується слово...» є для них своєрідним випробувальним майданчиком, тренажером, полігоном, де вони мають нагоду показати себе іншим: я – ось такий, я – ось така. (Щоправда, багато школярів уже виносили свої твори на суд читача на сторінках шкільної газети «МИ!», у літературних збірниках «Гомін Підгір'я», «Розфарбована нами зима» та ін.) У юному віці дуже важливо усвідомити своє покликання, а згодом навіть присвятити життя його втіленню в творчі здобутки. Не всім це вдається, бо пошук себе – процес інколи довготривалий, але всі його прагнуть пізнати.

Уже зі скупих автобіографічних рядків кожного автора чи авторки (других тут переважна більшість) помітний їхній характер, смаки, ерудованість, обдарування. Чи не найвагомішим у альманасі видається доробок 17-річної Ірини Процикевич. Дівчина пробує себе і в поезії, і в прозі. І тут, і там її цікавлять різні теми – від патріотичної до інтимної. Крізь її твори все зриміше пробивається

власне «я», тобто творчий почерк, поступово виробляється стиль. У «короткій» прозі вона почувається вільніше, розкутіше, і їй легше передати словами те, що хоче. Зрештою, дівчина й сама зізнається в цьому. Мабуть, тут їй, як мовиться, і карти в руки.

Чималий оберемок віршів подав на суд читачів Олексій Мосевич. У його юному віці дуже нелегко знайти власний погляд на героїзм і трагедію героїв Крут, Голодомор-33, і все ж він одважився на таку спробу. Це дуже похвально. П'ятнадцятирічна Наталія Шинкович своїми літературними спробами теж прагне в кожній краплі чистого дощу бачити всю красу сонця, чари рідної природи. А ось – Віталія Німилович. Чи не правда, як пісенно і широко звучить:

*Вишила сорочку
Матінка для мене –
Кетяги калини,
Листячко зелене.*

*Одягну сорочку,
Сонячний віночок –
Гарно, любо буде,
Піду у таночок.*

Приваблюють теплі й безпосередні, віршовані чи прозові рядки Уляни Гривняк, Соломії Тихої, Анастасії Блохіної, Надії Шумади, Роксолани Тезбір, Тамари Дем'янчик, Діани Курило, взагалі всіх учасників альманаху. Наразі нема потреби глибше аналізувати їхні твори, тим паче, що чимало авторів представлені лише двома-трьома.

З них випромінює чиста любов до Бога, рідної землі, історії, природи, материнської мови тощо. Але найчастіше в альманасі оспівується краса почуттів двох юних сердець у різних їх проявах. А без них яка б це була юність?

Інша річ – техніка віршування, володіння словом, уміння якнайточніше передати ним думку, почуття, настрій, мотив. На жаль, більшість юних авторів наразі недостатньо або й слабо розуміють, наскільки це важливо й відповідально, замало начитані, особливо віршів поетичних метрів, тобто класиків. Звідси – декларативність, відсутність оригінальних поетичних образів, розхристаність стилю, «рвана» ритміка віршованого рядка, занадто часта дієслівна рима чи її приблизність або й відсутність і т. ін. Тоді в учнів виходить далеко не те, чого вони прагнуть, і замість вірша з-під пера народжується лише римована проза. Та марно сказано: дорога скоряється мандрівцю.

Повернуся до заголовка цієї передмови. Пишіть – і випишетесь. Хтось – щоби свого часу назавжди відкласти творче перо, а хтось – щоб із багатьох спроб перейти до серйозних занять красним письменством. Але що нічого не втратять перші і неодмінно здобудуть другі – незаперечно...

Не можна обійти увагою і вагомий віршований ужинок учительок школи Олександри Дешевої та Галини Дячок, хоча в альманасі вони представлені немов «поза конкурсом». У низці їх віршів присутні саме ті поетичні образи та ознаки, завдяки яким вони самі лягають на душу, заторкують тонкі струни читачевого серця, будять думку. От як образно і влучно висловились про рідну мову О. Дешева:

*А скільки їй віку – не можу сказати,
Народ – її батько, земля – її мати,
Прописана Богом у серці людському,
Вона нас, заблуканих, кличе додому.*

А ось – одна зі знахідок Галини Дячок:

*Хмари, мов велетенські білі птахи,
летять по небу, гублячи пера.
Розколисані дерева простягають
за ними свої віти, немов хочуть
полинати вслід.
Сонце бавиться із землею
У піжмурки.*

Напевно, з такими доробками, як у О. Дешевої та Г. Дячок, де є справжня поезія, пора «виходити на люди», тобто видавати свої повноцінні авторські збірки, тим більше, що Галина Дячок уже дебютувала у всеукраїнському літературному просторі, видрукувавши свої поезії в журналі «Дзвін» (№ 11-12 за 2011 рік).

Обов'язково, коли ви вже взяли до рук цю збірочку, перечитайте її. Впевнений, що кожен читач знайде у ній те, від чого стрепенеться його душа, те, що співзвучне його настроям і переживанням. А хтось, можливо, й сам захоче створити свій літературний «шедевр». Недарма ж сказано у Біблії: «Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово. Воно в Бога було споконвіку».

Роман ПАСТУХ,

*член Національної Спілки журналістів України,
Національної Спілки письменників України*

Ірина Троцикевич
21.06.1996 р.н.

У дитинстві я багато читала, мені це подобалось, як і зараз, хоча тепер важче знайти час, щоб просто спокійно посидіти і погортати сторінки цікавої книжки. Тож, мабуть, закономірно, що у мене з'явилося бажання поспробувати написати щось самій. Відверто кажучи, мій перший твір був занадто дорослий. Коли мені було 13 років, я написала поезію «Молитва». Недавно я її прочитала і дотепер не можу зрозуміти, як у голові тоді ще досить маленької дитини могли з'явитися такі глибокі роздуми стосовно сповіді.

Відносно довгий час я писала вірші, але в останні рік-два все частіше звертаюся до прози. Вона не має таких рамок, кордонів. Тут я можу писати, писати, допоки не покидає фантазія, а вкінці отримую величезне задоволення від того, що вже надруковане мною. Хочу уточнити, що дійсно ніколи не пишу на картках. Не знаю, чи це правильно, чи не зовсім, але моя швидкість друку дозволяє майже моментально записати думку. Крім цього, усі слова та вирази, які мені не сподобалися, можу миттєво змінити, не переписуючи твір заново.

Ось такою я бачу себе і свою творчість. Більше ви зможете дізнатись у моїх творах. Сподіваюся, вони будуть для вас цікавими.

Я – патріот

Я – патріот!
Я так люблю свою країну,
Цю ніжну неньку Україну!
Люблю її вуста і мову,
І небо світло-волошкове!
І колоски, і воду чисту,
Люблю цю землю, святу, пречисту.

Я – патріот?
Ні, мабуть, здається.
Я вірю в час, а він з мене сміється...
Я вірила у те, що скоро будуть зміни,
Що українці й справді будуть вільні,
Що зможемо в усіх куточках України
Відчути себе патріотами, а не чужими.

Я – патріот!?

А повсюди несправедливість, бруд, брехня,
І більше ні сил, ні бажання нема
Боротися із владними політиканами,
Із холуями, здирниками й хамами,
Що так ганьблять й таврують нашу неньку.
“Не можу більше!..” – кричить моє серденько.

Та все ж я надіюсь, надіюсь на краще.
Я вірю в наше майбутнє, бо воно – не пропаще!

Ілюзії

Коли життя не залишає надії
І все проходить повз тебе,
Настає зоряний час для мрії
І віри непохитної в себе.
Коли здається, що вже кінець
І немає для чого жити,
Що ніколи слави вінець
Не зможе ганьбу покрити -
Просто покинь злі думки,
Вийди з онлайну, з контакту,
Не існує заради гри,
Не розраховуй на милість фарту.
Впевнений у своїх силах
Не здавайся без бою.
Кров свіжа потече по жилах,
І диво буде поруч з тобою.

Любов

Любов – це істина свята,
Це – музика чарівна,
Це – водограй життя,
Прекрасна королівна...
Любов – це небо і земля,
Це – сонце, місяць, зорі.
Це – наша доброта
І в радості, і в горі.
Це – серце і душа,
Це – тихі хвилі моря,
Це – смак вина,
Це – наша вічна воля.

Музика

Я чую голос,
Дивні звуки своєї душі...
Немов безликі істоти
Живуть вони у мені.
За подихом вітру
Летять пустелями моїх думок.
Як очікуваний дощ,
Ллються з мене краплинами нот.
Летять, іскряться,
Аж струни палають.
Грають на почуттях,
Не згасають,
Утворюють симфонію -
симфонію серця.
Мінорну, спокійну,
Яка не здригнеться,
Наповнить силами
Водограй життя.
Ця музика – моя ...
Навіки з нею я.

Ціна часу

Будьмо уважні, не губімо час!
Він не біжить – він утікає.
Змінює картини життя враз,
Оглянешся – його вже немає.

Потяг чекати не буде.
І як би ти не спішив,
Маршрут машиніст не забуде -
Час ще ніхто не спинив.

Тепер один посеред вокзалу
Мерзнеш, обвіяний вітром.
Стрілка годинника йде помалу,
Мрієш, заворожений літом.

І знову цей час! Які ми залежні!
Спогади наповнюють буття...
Деколи добрі, колись протилежні.
Знецінюють у часі життя.

* * *

Береги річок... Немає пустелі.
Крок уперед – безлюдні готелі.
Річки плывуть поволі, зацвілі,
А погляди наші все ще змарнілі.

Тепер душі мовчать замерзлі,
А зорі ніжно горять, воскреслі.
Думки тяжкі, давно згорілі
Летять у дні оскаженілі.

І що за сон?.. Раптово здригаюсь,
Падаю з ліжка... і так-сяк піднімаюсь.

Долі секунди – і в душі вже я,
Мене оживила крижана вода.

Чай гарячий і шоколад гіркий
Змінять на краще цей день німий,
Втамують спрагу до існування,
Хоч є іще нездійсненні бажання.

* * *

Я не актриса, я кохала,
Тепер же, думаю, усе.
Немає більше того жала,
Яким ранив завжди мене.

Я більше не побачу сонця
Заходу й сходу в твоїх очах,
Я зроблю із тебе вигнанця,
Який знатиме тільки біль і страх.

Я буду радіти дощу і грозам,
Вони змиють із мене весь бруд.
І більше ніколи не дозволю сльозам
Чинить наді мною несправедний суд.

Хто ми без мови? Ніхто!

Стіни Верховної Ради,
В залі замшеві крісла.
Промова Прем'єр-міністра:
«Беру під свій кантроль.
Асабістий!»
Депутати сміються,
Радіють, як діти,
Та говорити не сміють.
Тут краще змовчати,
А потім нас оббрехати...
Російську мову утискають?
А як українській мові
в Росії? Хтось знає?
Ні тобі книжок, ні газети,
Пару шкіл, і хочеться кричати:
« Ау, мово, де ти?»
Як після цього себе поважати?

«Ми их развели, как котят!» -
Радіють «Регіони», на весь
Світ трублять.
А в мене болить душа,
Болить ось тут, за мову,
За народ...Хоч знаю, буде
І на владу суд.
Опозиція твердить, що не
Знала. Не винна вона.
Нею самою зіграли.
Чи ж наступить пора,
Щоб ми згуртувались?..

Ми доводимо себе
до війни.
І боремося ні за що.
Але я вірю в нашу націю.
Я люблю мову, її грацію.
Бо хто ми без мови? Ніхто!
Тому і боремось,
Воюєм за справжню історію,
За сильну державу,
За все українське, за правду,
За МАМУ!

Завжди звертайте увагу на причину

Ти розчарувався в житті? Тобі здається, що весь світ проти тебе? Ти втратив кохання і найкращих друзів? Тоді тобі до нас.

Таке оголошення було розвішане по всьому місту. Це – реклама тренінгу «Як стати особистістю і приваблювати до себе інших людей».

Перші збори «невдах» були доволі успішними. Кількість учасників перевищувала сотню, навіть організатори здивувалися цьому. І от перша лекція. Знайомство.

– Кожен з вас має зараз розказати про себе. Чому ви тут? Починатиме ось ця молода дівчина.

– Мене звати Марія. У мене є залицяльники, є друзі, але мене ніхто не сприймає серйозно. Якщо я кажу, що треба зробити подарунок дітям-сиротам, то мені

пропонують купити собі краще нову помаду. І так постійно. Я відчуваю себе непотрібною іграшкою.

– Я – Олександр. У мене зовсім інша ситуація. Я не маю дівчини, втратив друзів. І все через роботу. Я постійно працюю, збираю на майбутнє, але все одно мені не вистачає. А тепер ще й відчуваю себе самотнім. Я тут, щоб повернути віру в себе.

– Можете називати мене Ді, я – Діана. Мені лише 18 і, напевно, я тут наймолодша. Але, незважаючи на це, у мене досить дорослі проблеми. Мій, тепер уже колишній, хлопець зрадив мене. Ні, не банально знайшов іншу, а принизив мене. Він виклав в Інтернет мої фото, мої не зовсім пристойні фото. Я добре розумію, що сама винна. Але ви не уявляєте, як зараз на мене дивляться одноклассники та навіть викладачі. Але найбільше я переживаю, щоб це не потрапило до рук моїх батьків. Зараз я не можу дивитися на своє відображення у дзеркалі. Я тут, бо хочу стати впевненою в собі і змінити це все.

– Моє ім'я Богдан. Я професійний фотограф. Безліч красивих дівчат уже попадали під приціл мого фотоапарата. Та є тут одне велике «але». Я зовсім охолов до представниць прекрасної статі. Коли можеш мати все, що забажаєш, не хочеться нічого. Мене це дуже лякає, і ось тут я хочу зрозуміти, що робити далі.

Знайомство тривало трохи більше години. Усі учасники зблизилися між собою, бо кожен із присутніх мав проблему і не відчував себе гіршим. Після всіх цих коротких історій організаторка тренінгу знову взяла ініціативу у свої руки.

– У кожного з вас є своя правда, своя історія. У цей момент ви перед собою бачите мене. Опишіть, будь ласка, хто перед вами.

– Успішна, приваблива жінка.

– Справжня красуня.

– Бізнес-леді.

– Талановита та розумна людина.

– Стильна та красива.

– Це ви побачили зараз, але ж не завжди так було.

Я створила цей тренінг, бо хочу допомогти людям, які подібні на мене, тобто вам. Раніше на мене зовсім не звертали увагу чоловіки, я вчилась і нічого не досягала, я не хотіла кудись іти, бо боялася глузування. А все через те, що сама не знала, чого хочу. Життя нагадувало хаос. Покажу вам зараз фото. На ньому зображена моя кімната. Ліжко не застелене, дверцята шафи не закриваються, звідти ніби вибігають мої речі. Шкарпетки поряд із недопитим чаєм і цілою горою непотрібних папірців лежать на столі. Під столом – обгортки цукерок, просто посеред кімнати розмістився порохотяг.

Таке ж творилося у моїй голові. Я завжди кажу, що все починається з малого: слово із букви, тіло із клітини. Тобто, якщо заспокоїтися і навести порядок у своїх думках, можна помітити, що проблем не існує. Так сталося і зі мною. Деградувавши, як особистість, я нарешті зрозуміла, що настав час для змін. Спочатку я оцінила себе, свої плюси і мінуси, що я вмію, чому треба навчитися. Потім склала невеличкий план, чого я хочу досягти за півроку. Таке ж я зробила із своєю кімнатою, гардеробом, зовнішністю. І майже зразу я помітила результат. Постійно з'являлися нові знайомства, нова

робота та друзі. Кожного разу, ставлячи собі мету, я досягала бажаного. А сьогодні ви бачите те, що бачите.

Тепер повернемося до ваших проблем. Зараз ви отримаєте персональні завдання, які допоможуть вам. Отож ви маєте тиждень, а потім ми ще раз зустрінемося і обговоримо всі події цих семи днів.

Через тиждень.

У залі було доволі шумно. Сміялися всі і, здавалося, навіть стіни й стільці.

– Що ж, будемо починати. Як я бачу, вам весело, і це вже мене змушує радіти. Але спершу все-таки обговоримо, як ви виконали свої завдання.

– Добре, я тоді перший. Оскільки я постійно працюю, моє завдання полягало в тому, щоб познайомитися зі всіма дівчатами нашої фірми. Як пізніше виявилось, це досить просто. Найбільше мені запам'яталося знайомство з Христиною. Усі мої колеги-чоловіки висловлювалися про неї, як «ще про ту штучку». І це тільки розпалювало моє бажання. Отож я, набравшись мужності, підійшов до неї, і, як ви думаєте, що?.. Розлив на її шовкову блузку каву. Спочатку я вислухав, ким я міг і можу стати. Мені навіть було цікаво, скількох ще тварин вона зможе згадати. Але трохи згодом моя пропозиція щодо невеличкого шопінгу, який я оплачу, перетворила її гнів на милість. Наступного дня ми разом з нею проходилися по магазинах, купили їй і чобітки, і сумочку, і нову блузку. А як в народі заведено, треба покупки обмити, щоб добре носилися. Ми вирушили в затишну кав'ярню, за філіжанкою кави розмова не переривалась. Якось так непомітно для нас самих ми

зблизилися. Наприкінці тижня я вже стояв на порозі перед її дверима з великим букетом троянд.

– Сашко, я вражена. Ти такий молодець. А в мене не все так гладко. Мені потрібно було поговорити із своїм колишнім хлопцем і вмовити його видалити всі фото. Я знала, що це буде не просто. Тому попросила подругу написати SMS із проханням про зустріч. Коли вже діватися було нікуди, я розпочала готуватися до цього побачення. На картці із завданням я прочитала: «Подумай, через що він це зробив». Дві години я переглядала фото і згадала, як при всіх розказала, що він боїться мишей. Але це дійсно смішно, хлопець вдвічі більший за мене, ховається за мою спиною і кричить-писконить: «А-я-йя... ря-туй...» А ще я показала його друзям, як він зі мною ходив у клуб, вдягнувши мою сукню. А ще на матчі його улюбленої команди я закрила його в комірчині. А ще... Я навіть не думала, що я така. Виявляється, це він ще по-божому зі мною.

Ну так-от, я вирішила вибачитися перед ним. Тому зразу ж вирушила у салон краси, де провела майже півдня. Коли я зайшла в ресторан, у якому ми домовилися про зустріч, Стас (так звати мого хлопця) дивився на мене байдужими очима, хоч я і помітила, що він оцінив мої старання. Ми розмовляли вже декілька годин, але він навіть не думав мені пробачати. І тут я вирішую зробити хід конем: уявіть собі, я встаю і на весь зал говорю, що люблю його, що була не права, що я все зрозуміла, прошу його лише залишатися людиною, не ганьбити мене. Усі відвідувачі цього ресторанчика почали аплодувати, просити Стаса вибачити мені,

а одна жіночка навіть плакала. І знаєте, це подіяло. Він не тільки видалив усі фото, а ще й вибачився.

– Марічко, а в тебе що?

– Мене здивувало моє завдання. Я такого не очікувала. Мені потрібно було змінитися не внутрішньо, а зовнішньо. «Тебе почнуть сприймати по-іншому, якщо ти виглядатимеш іншою». Загалом раніше я носила лише міні-спідниці, строкаті блузки і наносила шар гриму. А тепер я вдягаюсь елегантно, так, щоб і фігуру підкреслити, і виглядати серйозно. Мої друзі були дуже здивовані такими змінами мого іміджу. Хлопці навіть фотографувалися, говорячи, що всім казатимуть, що я якась крута бізнес-вумен. Але найцікавіше, що мої зовнішні метаморфози допомогли мені влаштуватися на роботу моєї мрії. Це сталося зовсім випадково.

До мене на вулиці підійшов стильний чоловічина і почав розпитувати, ким я працюю, де навчаюсь. А потім сказав, що йому на телебаченні дуже потрібні такі високоінтелектуальні дівчата. Я все життя мріяла стати ведучою, і тут такий шанс. Звичайно, я не могла відмовити. Ми вже відзняли першу програму. На зйомках я познайомилась із симпатичним хлопцем і вперше мене сприйняли, як розумного співрозмовника, а не тільки, як симпатичну дівчину. Загалом я зрозуміла, що мрії здійснюються.

– Ну що... Бодя, як завжди, останній. Але нічого. Зараз я вам усе розкажу. Одним словом, цей тиждень у мене був просто божевільний. Завдання мене шокувало, але, мушу погодитися, подіяло. Та все за порядком. Цього тижня я не міг фотографувати дівчат, а, навпаки, працював із хлопцями. От уявіть собі, як молоді муж-

чинчики з голими торсами позували переді мною. І ось таке чотири дні підряд та ще й майже цілодобово. Крім цього, мені «пощастило» потрапити на представника сексуальної меншини. Картина виглядала приблизно так: «А ти нічого такий, прес, кубики...» І... вкисив мене за вухо. Я не те, що звідти біг, я летів. Шукаючи розраду в пабі, познайомився з дівчиною, і вона здалася мені ідеалом. Мою байдужість до красунь, як рукою зняло.

– Із розповідей я розумію, що всім усе вдалося. Отож, можу лише подякувати вам за участь. Завжди звертайте увагу на причину і аж тоді робіть висновки та дійте. Я мушу вас залишити. А вам бажаю гарно провести цей вечір.

За зачиненими дверима тепер сиділи й пили каву впевнені, сучасні, стильні люди. Блиск у їхніх очах освітлював приміщення.

Манекени

Ранок... Встаючи з ліжка, Мері обережно обминає дзеркало, бо в неї є нездоланна фобія – побачити себе некрасивою, тобто ненафарбованою. Умивши обличчя, дівчина, не піднімаючи очей, рукою наносить на лице перший шар тоналки, потім другий, вії малює чорною густою тушшю, підводить олівцем, щоб увиразнити свій погляд. І лише тоді вона споглядає на себе, але якщо вже хтось подумав, що це кінець, то ні – це був лише початок. А тіні, підводка, помада, пудра?..

Після цих знущань над своїм юним обличчям Мері починає турбуватися про зачіску. Зброя в руках у вигляді прасочки та плойки наводить жах на волосся, яке, ніби протестуючи, стає дибки.

Перетворишившись на ляльку, дівчина прямує до свого гардеробу. Речі нагадують братів-близнюків, але їх безліч... Головне правило Мері: неважливо, чи одяг пасує мені, головне, щоб був модним! За таким принципом дівчина надягає піджак, лосини, які обтягують її, підкреслюючи габаритність. Але ж як це стильно!

І ось після двох годин тяжкої праці (це швидше нагадувало підготовку до війни, аніж до прогулянки) Мері стала справжньою королевою і була готова підкорити всіх своєю красою.

Зустрівшись із друзями, вона трішки розчарувалась, адже довкола неї сиділи такі ж «королеви». Хлопці були розгублені. Котра з цих дівчат краща? Це питання можна було вирішити, лише поспілкувавшись із ними, але говорити виявилось ні з ким. Ці напищені пави ніколи не тримали книжку чи газету в руках, не знали, що таке «Новини»... Зовнішність – єдине, що хвилювало їх.

Ця пуста всередині зразу ж відвернула увагу тих молодих людей, які мали якісь цінності у своєму серці. Кому потрібна мила мавпочка, якщо вона ніколи не заговорить?

Манекени захоплюють наш світ, бо ми забуваємо, що краса не вічна, а штукатурка не здатна замінити душу...

Світ без примарних картин

Весна... Надворі вже тепло. Глибоко вдихнувши, відчуваєш цей терпкий аромат початку чогось нового. Як цей запах мене п'янить! І непомітні сонячні промінці лоскочуть обличчя, а вітер ніжно грається з волоссям... Тут, на лавочці, під вітами дерев, я – в раю. Хочеться, щоб ці хвилини тривали вічність. Але, попри все, довкола мене вирує життя – вічний гамір людей. Я намагаюся нікого не помічати, але всією своєю сутністю відчуваю кожен людський крок... І можу сказати, хто пройшов повз мене. В цю мить швидко прошмигнули дитячі ніжки в легкому взутті. А тепер повільно, наче пливе, впевнено крокує дівчина на високих підборах. Що це? Хтось спіткнувся... хмм... таке важке взуття, залізні вставки..., напевно, неформал у Dr. Martens. Десь вдалині чується ковзання по землі – це віртуоз на роликах. Ох, які ж він піруети робить! Ці легкі помаху... А тепер впевнений виклик долі: на великій швидкості ривок-стрибок, і... влучне приземлення.

Зненацька мене заскочив дощ... Та я захотіла лишитися. Спочатку музика водяних крапель була тихою, спокійною, але кожен удар по землі пришвидшував темп. Ось вже чути «крики» грому, а хмари, знесилившись, починають відпускати на волю краплини. Струмені води, ніби натиснувши кнопку «Старт», полилися з небес. Ця ніжна гамка раптово перетворилася в одну із пісень групи «Manowar». Ноти важкого металу заповнили вулиці і моє серце.

Прошло трохи часу, і гроза почала вщухати. Уже так свіжо, надворі знову починають з'являтися люди.

Лише я далі сиджу на лавці, промокла під дощем, чекаючи нового шуму і нових відчуттів...

Скрипаль

Ранок почався невдало... Старезний диван тріщав, скрипів під Андрієм, ніби благав не ламати його «уже немолоді кістки», довкола стояв запах задухи... Такий жаркий та нудкий. Здавалося, що це дурман розсіявся по кімнаті. У кутку самотньо доживав свій вік сервант. Напевне, колись він був красивим, але зараз фарба потріскала на ньому, а в середині лежав надщерблений посуд. Крім серванту, був невеличкий стіл, комод, крісла. Усе іще з тієї тяжкої радянської епохи. А підлога, стіни, стеля вимагали ремонту. Та все ж бруду там не було, бо почорнілі від часу ганчірки все ще вимивали цю маленьку хатину. Двір також був занедбаний: кривенький парканчик, який, проте, перед святами завжди фарбували, декілька грядок і крихітний сад. Усе багатство сім'ї Андрія...

Ще коли був маленький, втратив батька, майже його не пам'ятає, лише зі світлин. А самому Андрію вже 23 рік пішов. Учатися він не вивчився: грошей не було, та й мамі постійно допомога потрібна. Коли підріс, шукав роботу, а мати настояла, щоб пішов на будівництво, бо там хоч трохи грошей заробить. А ось тепер настали тяжкі часи – криза. І зовсім туго стало. Роботу знайти неможливо, усе дорожчає. Куди не глянь – усюди добра нема.

Та, як кажуть, біда не приходить одна; так і тут: мати Андрія, Оріся Степанівна, тяжко захворіла. Рак – це як

вирок, а якщо й грошей нема, то хоч зразу на похорон збирай. Спочатку Андрій продав усе цінне, шукав, де тільки міг, роботу, тимчасово ішов працювати й охоронцем, і вантажником, і кур'єром. Проте грошей постійно не вистачало.

Одного разу Андрій, шукаючи ще щось удома, що можна було б продати, натрапив на скрипку. Старенький футляр покритий пилюкою, ніби історія власноруч загубила на ньому слід, залишений Андрієм. Ще коли був маленьким хлопчиком, скрипка ставала для нього єдиною розрадою, а потім ніколи не вистачало на неї часу. Тепер вона знайшлась у найважчу хвилину. На якусь мить хлопцеві здалося, що скрипка – жива, і вона підтримує його. Андрій з неймовірною ніжністю та повагою взяв інструмент у руки, а вже через декілька хвилин у маленькій хатині зазвучала музика. Сонети, арії, етюди змінювали один одного. Здавалося: десь на небі посміхаються і Страдіварі, і Штраус, і Паганіні... Коли скрипка замовкла, Андрій відчув, що це саме те, чого він шукав, саме те, що допоможе йому заробити хоч трішки грошей.

Наступного дня він уже стояв у центрі свого міста. Його вигляд нічим особливим від інших не відрізнявся. Довгий чорний плащ, чорні штани, черевики і синій шарф, який розвіявся на вітрі. Та коли біля його ніг опинився пустий старенький футляр, а скрипка потрапила в руки, усе ніби завмерло, грала тільки його душа... Мелодії зачаровували людей. Ніколи ніхто так не володів смичком. Подумки перехожі говорили, що так неможливо грати, а потім додавали: «Все-таки в нього талант від Бога».

За цей день він отримав більше грошей, ніж раніше за тиждень. З'явилися перші прихильники. Далі його вже не покидав успіх. Усе зароблене юнак віддавав на лікування матері, а через деякий час вона почала одужувати. Після цього Андрія «відвідала» муза, натхнення окрилило його, і на вулицях вже можна було почути зовсім нові талановиті твори.

Одного разу на нього і його скрипку звернув увагу шанований у місті багатій і запропонував займатись із сином. Андрієві відпала потреба в холод і спеку грати просто неба. Зарплатні тепер вистачало на все. Хата поступово новішала, світліла. Коли мати нарешті вернулася і побачила таку красу, не втрималась і залилася слізьми. Скрипка змінила життя Андрія. Усе найкраще в нього ще попереду.

Адже тепер він – Скрипаль...

Чудна країна

(записки іноземця)

«Вас вітає Україна!» Здавалося б, так патріотично звучить цей лозунг, але він чомусь губиться на фоні старої потертої дощечки. Невже цей кусень змитої дощем бляхи здатен скласти приємне перше враження?.. Та все ж на світі чимало сміливців і я серед них. Напевно, саме тому я не стримався і таки перетнув кордон цієї країни. Перше, що впало у вічі, – недолатані дороги, по яких я, чесно кажучи, не міг везти свою валізу. А ці величезні паркани і жодного, бодай би маленького, смітника. Було

таке відчуття, що я потрапив у минуле, а то і поза-минуле століття.

Дорогою до Львова я зрозумів, як це бути куркою-гриль. У маленькому автобусі було тісно, спекотно, постійно трясло, а через великі вікна смажило сонце. Оглядаючи краєвиди, я був розчарований. Україна – земля, відома з давніх-давен, як місце, де краса природи вражає. Але, на жаль, усе було занедбаним. І навіть поля не виглядали такими привітними, як у нас.

Я дістався до свого місця призначення – до Львова. Поблукавши вулицями, оглянувши тутешні архітектурні пам'ятки – заспокоївся. Почав навіть думати, що все попереднє мені примарилося. Ну з ким не буває після дороги... Почав знайомитися з людьми, з культурою цієї країни. І можу з упевненістю стверджувати, що українці, а саме західняки, дуже інтелігентні та освічені люди. А культура настільки багата та різноманітна, що для її опису знадобляться цілі томи.

Але, знаєте, стикнувся пліч-о-пліч з найбільшою проблемою цієї держави – корупцією. Одного разу мені стало дуже недобре і я знепритомнів на вулиці. Швидка, звичайно, приїхала, але не зразу, тому першу допомогу мені надавали хто як міг. Хтось міряв пульс, хтось намагався робити штучне дихання та масаж серця, а хтось навіть поливав холодною водичкою. Коли ж допомога нарешті прибула і мене забрали в лікарню, то там вкололи якесь найдешевше заспокійливе і відмовилися надалі обстежувати без додаткової оплати. Не знаю, чи в цих людей зарплата занадто мала, чи їм вічно мало?

Чесно кажучи, спочатку я дуже співчував українцям, адже вони – змучений народ, яким керує корумпована

влада. Але з часом я зрозумів, що проблема є у них самих. Така маленька тварина, як жаба, постійно дусить їх. А у всіх своїх негараздах вони звинувачують «пікову даму». Проблеми на роботі, проблеми у сім'ї, не вистачає грошей: причина – криза. А те, що власна лінь заважає піднятися і почати щось робити, ніхто не скаже, не признається навіть собі. Важко усвідомлювати, що сам є головним винуватцем власних негараздів...

Звичайно, я не сперечаюся: у цій країні жити добре не так легко, як десь інде. Але я зустрів тут і таких людей, які, не беручи хабарів, можуть жити достойно. Вирішивши провести експеримент, я сам почав тут працювати. Що мене глибоко вразило, так це те, що іноземців з європейських країн керівники фірм швидше приймуть на роботу, ніж українців. Якесь дивна країна: брат братові – ворог. Своєю особою я привернув на роботі багато уваги з боку жінок. Але знайшлися зразу ж заздрісники, які намагалися ставити мені палиці в колеса. Та пройшов час, усі звикли, і я міг спокійно працювати. Оскільки я не кутив що дві хвилини, як інші працівники, не розслаблювався під час обідньої перерви, не запізнювався і тому виконував вдвічі більше роботи, ніж інші, моя кар'єра стрімко полетіла вгору. І я, скромний працівник середньої ланки, перетворився на одного із керівників фірми. Про нестачу грошей я забув. Це для мене більше не проблема.

За весь час мого перебування в Україні я встиг полюбити цю країну. Так, цьому народу ще треба вдосконалюватися, але є тут щось таке, що не поясниш, щось таке, до чого так і тягне. Головне, що бажаю

українцям, не занепадати духом, а навпаки – сумлінно працювати і викорінювати всі недоліки, які я помітив. Надіюся, що наступний візит сюди приємно здивує мене і вже мої діти часто приїжджатимуть в Україну на відпочинок.

Іноземка

Захід сонця... Останні промінці зникають у темряві. При ввімкненому бра Кейт розглядала старенькі фото, на яких вона, ще зовсім юна Катя, обнімає та цілує батьків. Сльози котилися по обличчю. Спогади повільно та болісно шматували її серце. Кейт важко схлипнула, зробила ковток гарячого зеленого чаю і заснула...

Вранці вона вирушила на кладовище, де поховані її батьки. На могили поклала двадцять червоних троянд, запалила свічки, впала навколішки і молилась, плакала та божеволіла від розпачу... А навколо не було ні душі, лише вітер чув її сповідь...

Усе почалося з дитинства Каті. Вона жила не в багатій сім'ї, але батьки намагалися дати їй усе найкраще, що тільки могли. Та дівчинці все одно було цього замало. Її подругам привозили ляльок із Америки, а вона не мала чим похвалитися. Батьки хоч і хотіли б їй купити іграшки, та не було де. Катруся ж не розуміла, чому в неї нема красивих забавок і вередувала. Мама так любила маленьку дівчинку, що продала свої найкращі прикраси, щоб тільки дитина була щаслива. Та, як не дивно, Катя не оцінила цей вчинок, і через деякий час у неї з'явилися нові захцянки.

Пройшло десять років, і Каті вже п'ятнадцять. Тепер їй не потрібні більше ні ляльки, завбільшки з неї саму, ні пухнасті медведики, ні дитячий посуд... Нічого цього більше вона не бажала, а на гори іграшок у своїй кімнаті Катя споглядала із презирством. Тепер вона хотіла одяг, але такий, який би був тільки у неї. Бідолашні батьки вже ходили «голі, босі», не доїдали, а все старалися для своєї «маленької дівчинки». Вони думали, що на старість Катя віддячить їм за все.

Але ця маленька принцеса з часом перетворювалася на вередливу, розпещену дівчину, яка думала тільки про себе. Вона цуралася рідного дому, країни і хотіла виїхати туди, звідки ще в часи її дитинства привозили «мрії» – в Америку. Катя цілеспрямовано йшла до своєї мети, принаймні вона так вважала. Дівчина годинами проводила час біля дзеркала, приміряючи найкращий одяг і прикраси, наводячи красу. Принцеса чекала свого американського принца... Батьки ж, засліплені любов'ю до своєї дочки, не помічали цього.

І ось, коли їй виповнилося двадцять, – мрія здійснилася. Катя познайомилась із заможним американцем, вийшла за нього заміж та виїхала жити в далечінь. Катрині батьки спочатку теж не тямили себе від щастя, проте час ішов, а дочка не давалася чути.

Катя, ні, тепер уже Кейт, народила хлопчика і через два роки дівчинку. Її малюки не знали рідної мови, не знали бабусі й дідуся. Мати ніколи не співала їм наших колисанок, не пекла пампушків та не готувала борщ. Про якісь звичаї та традиції взагалі промовчимо. Кейт стала справжньою американкою...

Та час летить швидко, чоловік несподівано помер, діти виросли, палац спорожнів, а душа чогось прагнула... Спочатку Кейт майже не помічала цієї спраги, але потім її почало щось так непокоїти, що вона вирішила поїхати провідати батьків.

Серпневим ранком стояла Кейт біля своєї хатини та відчиняла хвіртку... Двір був занедбаний. Речі лежали на голій, сирій, не доглянутій ніким землі. Стареньку лавку видно вже безліч разів обмивав дощ, змиваючи фарбу і руйнуючи дошки. Кейт ходила від одного кутка в інший, шукаючи батьків, та замість них до неї вийшла сусідка і запитала, хто вона. Після того, як Кейт відповіла, що тут мають жити її батьки, старенька бабуся тихо сказала: «Ти запізнилася, вони вже не з нами...»

Кейт розплакалась, як мала дитина, і попросила розповісти сусідку про те, як вони жили. Розповідь надзвичайно вразила її... У той час, коли в неї було все, батьки не мали що до рота покласти, вдягались у лахміття і тяжко, дуже тяжко працювали, щоб вижити. Та не витримали і злягли. Коли почалися холоди, хату не було чим обігріти, от і мерзли. А коли двоє захворіли на запалення легень, не було кому за ними доглянути. Добрі люди домогадали чим могли, але не було рідної людини поруч, яка б хоча перед смертю подала склянку води... Розказала сусідка і про те, як вони Катю свою шукали, як онуків хотіли побачити...

Кейт сиділа і не могла в усе це повірити, і хоч як їй важко не було, та вона вирішила зайти в дім, поглянути, як там... Переступивши поріг, побачила свої ще іграшки, ті, через які її батьки шкодували собі все,

навіть їжу. А в маленькому креденсі знайшла світлини... Від докорів совісті Кейт хотіла вирвати своє серце, щоб воно не так боліло...

На другий день ранком Кейт прийшла на кладовище і принесла з собою 20 червоних троянд – вдячність за 20 років, прожитих разом. Уперше за своє життя вона була справжньою, вона була собою. Гарячі сльози тихо котилися по обличчю, а уста шепотіли: «Пробачте, благаю, пробачте!»

Вітер розгулював між могилами і висвистував свої пісні...

Історія в наметовому містечку

Наметове містечко. Вечоріє. Біля ватри сидять молоді хлопці й дівчата, співають пісень, милуються заходом сонця. Незважаючи на розведене багаття, на вулиці все ж холодно, і всі, зігріваючись, туляться один до одного. Якимось так непомітно Юра обійняв Настю, і враз вона запалала, у її погляді спалахнула іскра, яку не зміг не помітити й хлопець. Двом зробилося не по собі, але вони змовчали. Пройшла ще година, і всі поховалися в намети, як ховрахи в нори.

– Настю, ти як? Щось сталося? Ти якось різко змінилась.

– Дівчата, я не знаю, як вам це пояснити, але щойно мені здалося, що я прокинулась. Я вперше в житті переживаю щось подібне, це просто якесь неймовірне почуття.

– Ти закохалася?

– Так... Ні... Я не знаю... Можливо, трохи. Як вам це пояснити? Коли Юра обійняв мене, в середині мене щось ожило. Але що я маю робити?

– Ну... А він що каже?

– Я не знаю, ми не говорили. Хоч мені здається, що він помітив, але... ммм... я не знаю.

– Не переживай, ми йому нічого не скажемо про твої почуття, але ти сама повинна зрозуміти, чи це у вас взаємно. А зараз ідемо всі спати, завтра раненько вставати, та й роботи повно.

– Якби ви знали, як я не хочу просинатись... Солодких снів.

Тим часом у сусідньому наметі теж не тихо. Цієї зоряної ночі нікому не спиться.

– Юро, тільки давай чесно, ти ж помітив, як Настя здригнулася після того, як ти до неї доторкнувся?

– Не буду брехати – я це відчув.

– І що збираєшся робити?

– Вона симпатична, розумна дівчина. Але я її взагалі не знаю, ми знайомі всього лише день.

– І що? Тебе це колись стримувало?

– Та в тому то справа, що я теж щось відчув.

– О-о...

– Та ну вас. Я спати.

– Давай, Ромео. До завтра.

Тиша... Чути лише шелест листя, і вже сама тиша нагадує шум.

Нарешті ранок, усі йдуть умиватися. Тільки Настя і Юра обережно оминають один одного. Цілий день вони провели, втікаючи від своїх почуттів. Та світ, як

кажуть, тісний. Не можна вічно боятися зустрічі вічна-віч, і двоє це добре розуміли. Коли Настя готувала вечерю, Юра підійшов до неї:

– Я знаю, що ти зараз зайнята, але послухай мене. Повір, я не так часто це кажу, а якщо бути відвертим – то вперше... Загалом, ти мені подобаєшся. Ні, це важко назвати просто симпатією, я думав про твій погляд, такий щирий, такий дитячий та наївний.

– Для чого ти це робиш?

– Що роблю?

– Для чого ти граєшся зі мною, навіщо обманюєш?

– Але.., але я говорю правду.

– Я тобі не вірю.

Хлопець різко схопив її за руку і ніжно поцілував. Настя розгубилася, а Юра просто подивився їй в очі, обернувся і пішов геть...

Уляна Гривняк
18.06.1996

Я, Уляна Гривняк, народилася на початку теплого, сонячного літа у нашому славному містечку Дрогобичі, у якому і проживаю.

Упевнена, що кожна людина хоча б раз у своєму житті придумувала вірш. Я поезії пишу для себе, на папері можу висловити свої думки, почуття та переживання. Частково це навіть крик душі.

Не прагну стати знаменитою. Люблю всі види творчості.

* * *

Ми всі прагнемо бути дорослими,
такими незалежними і серйозними,
але коли підостаємо,
багато чого розуміємо.
Все не так, як ми собі уявляли,
це не те, чого так чекали.
Ми вже не бавимось снігом,
не захоплюємося снігопадом,
Ми вже не помічаємо
тих прекрасних речей,
цих усмішок людей...
Ми потроху підостаємо.

* * *

«Мама»...
Стільки змісту в одному слові,
І суть не тільки в моїй крові.
Вона мені життя подарувала,
Стільки тепла і любові давала.
Пробач, матусю, за кожную сльозинку,
Що ти зронила,
За кожную хвилинку,
Коли смутніла...
Я дуже люблю тебе, мамо!

* * *

Ми рідко помічаємо
Ті прості, але прекрасні речі довкола.
У всіх свої проблеми, робота, школа,
І навіть щира усмішка
Заставляє задуматись,
Мамина ласка
Заставляє усміхатись.

А природа... Вона неперевершена.
Можливо, вона і забруднена,
Але в ній ще так багато красивого,
Ми можемо відкрити багато чудового.

* * *

Твої очі зводять мене з розуму,
інколи зелені, такі живі,
сіяють щастям, як навесні.
А інколи сірі, такі пусті,
красиві, але сумні.
Мої кохані, такі красиві,
мої єдині і такі милі.

* * *

Нехай всі думають,
що все прекрасно,
що твоє життя, наче казка.
І нехай ти вже на межі,
нехай без сил, без радості в житті,
а ти одягай маску
і йди, іди...
Всі фальшиві, як і ти,
на помилках вчаться.
Дівчинко моя,
навушники нятягла,
та очі – тривоги моря.
А ти йди, біжи, тікай,
і нехай душа кричить,
а ти мовчи, мовчи,
усміхайся і йди.
Музика лише одна –
друг на все життя...

Соломія Муха
25.04.1996

Мене звати Соломія. Цікавлюся історією, люблю активний відпочинок. Писати я почала зовсім недавно. Частіше за все це публіцистичні твори. Вільний час присвячую журналістиці і громадському життю. Можливо, у майбутньому буду такою, як мій дідусь. Адже саме він прищепив мені любов до Слова.

Життєве кредо: «Хто до життя підходить, як художник, тому мозок замінює душу.» (Оскар Уайльд).

Незаспівана колискова

*(на основі реальних подій, які відбувалися
в селі Медвежа Дрогобицького району)*

Передвечірня дрімота у пелюшках густого туману поволі заколихувала село. Де-не-де ще мерехтіли каганці, дивлячись на які, можна було подумати, що це маленькі світлячки, які перелітають з місця на місце то тьмяніючи, то блимаючи ще яскравіше.

Ніяк не міг пробитися крізь туман цього вечора і місяць, який дуже хотів посвітити якомусь пізньому мандрівникові, щоб той не заблукав і не зійшов на манівці. Шкода доброї людини, якби знати, що то лихий чоловік, то хай би і до світанку дороги не знайшов...

Марія не любила таких темних вечорів. Завжди на душі було якось терпко. У її вікні блимав каганець, а жінка, причаївшись біля печі, яка ще віддавала тепло, поринула у думки. Останнім часом вони, наче бджолині рої, переслідували її, не даючи спокою ні вдень, ні вночі. Щоночі вона підсувалася до вікна і в маленьку шпаринку крадькома дивилася в далечінь. Уже кілька місяців Марія засинала аж вдосвіта, коли сон силоміць схиляв до подушки зморену жінку. Це були найприємніші години, бо щоразу Марія бачила один прекрасний сон. Начебто надворі буяла весна, до її вікна тулилися повні цвіту віття старої яблуні. А Марія схилилася над колискою свого сина й ніжно наспівувала йому колискову. До неї пригорнувся чоловік, і вони удвох стали милуватися своїм дитятком. Коли жінка підводила очі до вікна, на зацвілій гілці старої яблуні щоразу бачила білосніжного ангела, який лопотів крильми, намагаючись присісти. Ангел був напрочуд гарний, схожий

на маленького кучерявого хлопчика. Однак Марія не хотіла, щоб він сідав на їхньому вікні. В ангела були до дна виплакані очі, а смутку в них було стільки, що, здавалося, ним можна засіяти весь світ. Жінка боялася, щоб ангел не висипав той смуток у її хаті і не спопелив її щастя. Щоразу Марія прокидалася й знову заплющувала очі, щоб заснути ще бодай на хвилину і ще побачити той сон. Та реальність безжально топтала її мрію...

За два місяці Марія мала народити. Подумки вона жила вже у цьому часі. Не раз приглядала, чи на старій яблуні вже розпускаються бруньки. Дуже хотіла, щоб зав'язь розпустилася тоді, коли народиться її син. Хоча була при надії, та сили жінці вистачало на все. Щоранку Марія готувала сніданок, щоб погодувати повстанців, які вже четвертий місяць ховалися у її хаті. Серед них був і коханий чоловік Василь, і два її брати Іван та Микола. З Василем жили вони, як голуб'ятка. Марія завжди горнулася до чоловіка, питала поради, шукала підтримки, у всьому потурала йому. Не заперечила і тоді, коли Василь удома криївку облаштував. Посадив її на коліна, пригорнув ніжно до серця й сказав:

– Марічко, мусимо все перебути. Прийшов час такий, що маємо дати відсіч катам нашого народу. Треба брати зброю до рук, бо інакше зрадимо пам'ять своїх дідів. Лише в боротьбі ми вимостимо шлях до вільної України, у якій, маю надію, житимуть наші нащадки.

Ці слова чоловіка так глибоко вп'ялися у її свідомість, що й сьогодні може повторити їх напам'ять. Вірила чоловікові, що воєнний час скоро мине, повстанці відвоюють Україну і здійснять споконвічну мрію українського народу про свою державу. Та віра

кріпила жінку. Не зважаючи на свою вагітність, вона пурхала, як метелик. Дбала, щоб нагодувати хлопців. Віддала їм усе своє дівоче придане, усі теплі хустки, щоб утеплити долівку у кріївці.

Того темного вечора щеміло чогось жіноче серце. Кілька разів заглядала Марія у вікно. Надворі темінь, ніде й душі людської не видно. Притулилася до печі, зігрілася, наче і щем у серці припишк. Раптом жінка здригнулася від голосів, що долинали все ближче. У двері постукали. Цей стукіт вмить пронизав кожну клітинку її тіла. Жінка завмерла і заціпеніла від страху. Однак пригадала настанови чоловіка. Вона напівсвідомо попрямувала до дверей і відсунула засув. За дверима стояв огрядний літній чоловік, а за ним ще кілька солдатів.

– Чего не спиш, кого то ждеш? А ну-ка выметайся отсюда, сволоч. Сейчас мы найдем, кого ты прячеш! – крикнув очманілий від люті більшовик.

Двоє, що стояли обіч від нього, підхопили Марію попід руки і поволокли надвір. Марія борсалася, як спіймана пташка. Більшовики виштовхнули її з хати і взялися нишпорити по всіх куточках. Огрядний здоровило на весь голос загорланів:

– Я предупреждаю вас, или вы выходите с поднятыми руками, или подохнете там с потрохами!

Марії здалося, що від того голосу аж земля здригнулася. Більшовик покрутився на місці, а далі, підстрибуючи, вихопив з убогої стріхи жменю соломи і витягнув сірники.

– Так что, орлы, прósите пощады?! – заревів кат і зайшовся сміхом.

Марія, яка була лише в тоненькій свитці, уся тремтіла. Вона благально звела очі до неба, пошепки просила в Господа допомоги. Ураз із криївки полинуло мелодійне «Ой у лузі червона калина». Марія добре чула голос чоловіка, який дарував поневоленій Україні свою передсмертну пісню. Коли більшовики кинулися до криївки, там пролунали глухі постріли: повстанці перестріляли один одного, щоб живцем не потрапити у руки ката.

Жінка бачила, як руді клапті полум'я попелять її рай...

Марія зомліла. Отямилася, коли один із тих солдатів обличчям занурював її в калюжу талої води. Крижаний холод проймав жінку до кісток. Біль терновим вінцем скував серце, та воно билосся в унісон із серцем її ще ненародженої дитини. Ніколи Марія не мала такої жаги до життя, як у ту мить. Вона хотіла жити, щоб розповісти своєму синові про його батька, про славу вояків-повстанців, які пішли на смерть за Україну.

Коли Марію під конвоєм вели селом, уже світало. Сонце розвіяло туман, якого не міг перемогти місяць. Було це напровесні. Обабіч дороги на проталинах де-не-де випиналися перші стеблинки трави. Під променями вранішнього сонця сніг топився настільки швидко, що вода, як гірський струмок, розливалася по дорозі й дзюркотала під ногами. Жінка дивилася в піднебесся. Її голубі очі, що з болю наче покрилися склом, не пропускали жодної хмаринки. Марія надіялася, що з-за хмари у якусь мить вигляне той заплаканий ангел з її снів і врятує її та синочка.

Жінку привели до центру села й наказали лізти у вікно до хати, в якій вони чинили розправу над повстан-

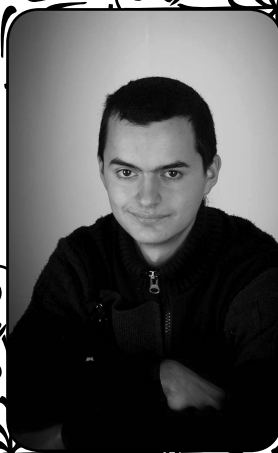
цями. За минулу ніч Марія забула, що таке страх. Вона була готова знести пекельні муки, перейти нелюдські тортури, лишень аби залишитися живою. Марія взялася виконувати наказ, та її зупинив смертельний постріл огрядного більшовика. Вона ще встигла благально знести догори руки, вхопитися за живіт. Мертве тіло звалилося у стічну канаву.

Як пригадують люди, увесь день пролежала Марія там. Так кати хотіли вселити в людей страх. Оніміла з горя мати Марії навіть не змогла зронити над донькою сльози... Тіло жінки лежало в канаві, на голові засохла цівка крові, а вода розмивала розхристане волосся. Широко розплющені очі були зведені до неба.

Саме в цей час додому з чужини поверталися журавлі. Вони мовби підхопили на свої крила останню тугу, яка застигла в очах Марії, у своє жалібне курликання вилили її незаспівану колискову.

Народе український, непростенним гріхом буде тобі забути свою минувшину. Зведи хрести пам'яті з терновими вінцями. Калиновим багрянцем прикраси могили всіх синів і дочок, які своїми молодими життями торували тобі дорогу до волі! Іди в мандрівку віків і, як отчий спадок, неси славу й звитягу своїх героїв!

Олексій Мосевич
06.02.1996 р.н.

Я – Олексій Мосевич. Люблю життя. Умію слухати шелестіння ранкових зірок. Прагну до єднання душі і розуму, бо тоді, коли вони разом, можна творити нове, тоді є відчуття Творця Нових Світів. Багато читаю. Радість приносить вивчення інших мов. Вірю в нереальні можливості розуму. Вчуся практики усвідомленого сну. Вірю в можливість збереження свідомості після кінця життя, проте вірю і у реальність вічного життя. Хочу миру у світі і достатку для всіх, але не гуманіст. Люблю дітей, бо вони те, заради чого ми всі живемо, вони – золото нашого світу. Я впевнений, що життя – це сон, але сон – не життя. Коли я пишу, то не думаю, а знаю.

О Україно моя рідна,
Твій місяць в справжній темноті
Тихенько нам розповідає
Про ті коріння глибинні:

Про тих людей, що нам є предки,
Про наших славних дідусів.
Про справжніх козаків могутніх,
Одним з яких я б стать хотів...

А місяць ходить у тумані,
Розповідає про той час,
Коли багатирі ходили,
І як вони любили нас.

Вони боролися за Київ
І легко мнули ворогів.
Вони служили для народу,
Для наших давніх пращурів.

Тепер прийшов наш час боротись,
Тепер повинні битись ми.
Багатирі перевелися?..
Та були, є і будем МИ!

Під Крутами

В кривавому минулому, у сивій давнині
Почалася історія, що повіли мені...
Ішла війна... Закінчилась. І вдруге почалась.
Під Крутами ранесенько різня та відбулась.
Перед тим днем увечері ішли війська з Росії
І билися з киянами, вбивали їхні мрії.
Узяли в руки зброю там, присвоїли собі.
За ними, мов покошені, все падали мерці.
Прийшли вони й під Крутами зустріли юнаків -
Із зброєю простенькою звичайних дітлахів.
Триста дітей із зброєю проти таких бійців,
Муштрованих, наuczених – ну справжніх різників.
Вони пішли боротися, стріляти почали...
Зранку своєю кров'ю стежини залили.

Вже сонечко всміхалось, а діти усе спали.
Дзвінок для них дзвенів, але вони не встали.
Померли за Україну, в історію ввійшли,
Залишили нам пам'ять і в інший світ пішли...

22.01.2012

Послання з 33-го року

Вітер віє, завиває...
Перекотиполе
Котить, котить і не знає,
Що там дитя кволе.
Там, де землі-чорноземи,
А на полях колос,

Чути, чути десь далеко
Материнський голос.
В муках гинуть чесні люди,
Долі не зазнають...
Чи то діти, чи дорослі –
Всіх в яму скидають.
Чи дожили вони віку,
Чи ще хочуть жити,
Усіх хоче неправедний
Кат в ямі зарити...
Нехай кладе чи кидає,
Коли ж перестане?
Коли, Боже, проти нього
Україна встане?
Коли помреш? Катуєш нас?
Годі! Ми не діти!
Скинемо оце ярмо!
Досить жах терпіти!
Ми не будем, як раби,
Зносити ці муки.
Не манкурти ми, бо
Маєм вільні, сильні руки,
Маєм істинні думки,
Є й буде в нас воля.
Слово несемо в віки...
Ми – нащадки Ноя!
Ми, як він, бо вижили
У віки терору!!!
Ми, як він, бо вижили
В дні голодомору!!!

Весна

Іде вона! Вона!!! Вона!!! Страшна?
Чи ні? Чи золота?
Не золота і не страшна,
А молода іде Весна.
Прекрасна дівчина, красуня.
Не зріла жінка, не манюня,
А чисто юна, молода...
Десятикласниця Весна?
Та ні, я б дав сімнадцять років...
Одразу після перших кроків
Розтанув сніг, стопився лід,
В природі зав'язався плід.
Вода тече, снігу немає,
Розумний люд уже співає.
Танцюють діти і батьки,
Родини цілі і дядьки.
Прийшла Весна! Радійте, друзі!
Вже сонце йде по виднокрузі,
Своє тепло нам розсилає,
Людей усіх щедро вітає.
Весна торкнулася барлогу,
І після довгого прологу
Встає ведмідь, ще позіхає
І ліжко своє застеляє.
Зайчата шубки одягають,
Нові сіренькі. Та й співають
Пташки, що з вирію злетілись,
Бо дівчину зустріть хотіли.
Весна красна – пора кохання,
Любові, здійснення бажання...

* * *

А з нею легко танцювати:
Цей дивний спокій у очах.
І дуже хочу я дізнатись,
Який там присмак на устах.

І знову думаю про тебе,
Про зиму, холод і любов,
Про танець, що не був готовий,
І про кохання справжнє... знов...

Та ти тепер така чарівна!
І голос твій медовим став.
Ти не любила такі вірші...
Чомусь тепер про це згадав.

* * *

Присвячено Марії-Вікторії Романівні

Вікторія-Марія – твоє ім'я.
Коли малі ми були діти,
Чи міг без тебе бути я?..
Чи міг тебе я не любити?!

Я пам'ятаю, ніби колись
Тобі у коханні зізнався.
Але чи було це наяву?!
Ще й досі не дізнався.

Ще згадую, як-то колись
Ми разом десь ходили,
Слова тоді самі лились.
Про що так мило говорили?!

Я пам'ятаю, як кожен день
Ішов до твоєї хатинки.
І як завжди тоді гукав:
– А Вітуса вийде? – Хвилинку...

Та потім ти вже полетіла
Далеко, аж на край землі.
Чого в той час ти ще хотіла,
Не повіла тоді мені.

Відтоді ми не ті вже друзі,
Якими були у той час.
Ми стали більш чужі із віком,
Роки таки змінили нас.

Всесвіт Мрії

Всесвіт Мрії – це світ, де всі щасливі.
Це світ, де дорослі – дбайливі,
Де діти грайливі,
Де люди мрійливі,
Де все, що побажаєш, отримувеш.
Нема там королеви,
Не ходять грізні леви.

Зими також немає,
Ніхто біди не знає.
І часу там немає,
Та небо не дрімає
І хмари підганяє.
А хто захоче – спить.
Для них шматочки неба
Темніють за потреби
І місяця приводять:
Він разом з зірочками там хороводи водить.
Колись все так було.
Сьогодні ж, як поглянеш,
Усе перемінилось.
І люди вже не бачать Природної краси.
Вони, немов осліплі, вирубують ліси!!!
Природа не змирилась
І землю попросила,
Щоб вона потрусилась –
І та враз погодилась.
Почав народ бламати
Природу перестати
І повені не слати,
І зупинить вітри.
Природа схаменулась,
Привітно усміхнулась
І так сказала всім:
«Якщо хочете жити,
Мене треба любити,
Дерева поливати,
Нікого не карати,
А то покличу грім.

А він буде гриміти,
Вітри будуть гудіти,
Дощі будуть летіти,
А блискавки – жалити.
Ще й ураган у танці
Зі смерчами уранці
Усе позамітають
І вас повиселяють.
Земля там розійдеться,
І вам тоді прийдеться
Віддати душу нам
Й полинати далеко,
Де не летять лелеки,
А грішники кричать.
Хоча невинні люди
І не потраплять туди,
Та все ж потонуть всі.
Тому не зліть мене!!!»
Сказавши це, Природа посміхнулась,
У сонце загорнулась
І вітер зупинила.
І всі стали чекати,
І думати, й гадати,
Що ж зробить люд земний?..

* * *

Для чого Адам послухав її
І з'їв оте "яблуко смерті"?
Для чого земля на себе прийняла
Усі людські кості потерті?

Чому ми вмираємо? Стільки питань,
Що важко на них відповісти.
Клітину відкрили і електрон.
Куди би іще нам залізити!?

І клон людини бажаєм зробити...
А потім Христа клонувати?
Не треба цього. Сам Папа казав,
Що це може світ зруйнувати!

Коллайдер запустиш, і чорна діра
Поглине тебе з потрохами.
Не треба, кажу, лізти туди,
Де є Незбагнення Брама!

* * *

Закриті стоять книжки
(Діти по них не вчаться).
Це вже їх останні роки,
Які дуже скоро промчатся.

Бо Він замінив їх навик...
Ніхто не відкриє книжку,

Бо щоб почитати текст
Вже навіть не треба мишки...

Не треба і букв – усе на словах,
Тепер усе усно на світі.
Нема вже письма, загинув словник...
Не плачуть розчулені діти...

Усе відмира, бо Він полонив
Останні нормальні забави...
Новітній стандарт – це Інфо-режим.
Скількох ще людей він потравить?!

Моєму піаніно (пісня)

Як приємно до тебе торкатись,
Чути ніжний твій голосок,
Звуку силою додавати
І відтворювати... рок.

Приспів: Піаніно, моє піаніно,
Я від тебе не хочу йти.
Піаніно, моє піаніно,
Ти за порвані ноти прости!

Як чудово спостерігати,
Що за клавішним хтось сидить,
Милуватись і дивуватись,
Яка музика в тобі бринить.

І як голос твій спонукати
Вийти геть, десь за межі буття,
І кімнати усі звеселяти,
І творити нове життя.

Це така надзвичайна радість,
Коли знаєш напам'ять твір,
І, якщо є така можливість,
Забуваю усе – повір!

Моя сестра Анастасія

(акровірш)

Моя сестра Анастасія...
Огненні зерна вона сіє,
Свою мудрістю втішає.
Етично дуже поважає
Всіх хлопців і дівчат планети
і знає, що таке сонети.
Чому вона така велична?

А це тому, що поетичну
Німецьку мову вона знає,
Англійську теж добре вивчає.
Стипендію солідну має
Та ще й працює, не дрімає.
Анастасія краща за усіх!
Співає, грає, а про її сміх
І усмішку чаруючу, і вдачу
Я розкажу, як знов її побачу!!!

* * *

Недалеко від Таїті
У французькій володінні
Ти побачиш в океані
Острови багатоспинні...

Щоб відвідати готелі
На острові Бора-Бора,
Тобі треба купу грошей...
Але там така природа,

Що її сам Чарльз Дарвін
Ще описував давненько:
Тут Пахія, Отеману,
Матаїхуа гарненькі.

Що найвище в цій місцині –
Це, звичайно, Отеману,
Має аж сім сотень метрів,
Виглядає з-за туману...

Бора-Бора – диво-острів,
Що постав колись із лави.
Тут тепер є різні люди
І проводяться забави.

Та найкраще, я вважаю,
На острові Бора-Бора,
Це, напевне, самі води,
Що прекрасні, наче в морі.

А ще синьо-жовті рибки,
Що у водах океану.
Бора-Бора – диво-острів –
Я любить не перестану!

Я знайду колись часину
Для відвідин того краю.
Бора-Бора – диво-острів –
Це шматок земного Раю!

* * *

Моя ти мово солов'їна,
Моя прекрасна Україно,
Я тебе буду цінувати
Й інші народи поважати.
Їхні звичаї й вимову,
І кожна іноземну мову:
І африканця, і індуса,
Росіянина й білоруса.
Із кожної країни світу
Я поважатиму еліту,
Усі прийдешні покоління
І відійшовші вглиб коріння
Усіх-усіх людей планети...
Тоді не прилетять комети,
Тоді не буде більше горя,
Не хвилюватиметься море –
Не буде кінця цього світу.
І мудрі будуть наші діти,

І буде простір для любові,
І мрії стануть кольорові.
Усе воно так завжди буде,
Коли любить навчатся люди
Тварин, рослин, людей, природу,
А не шукатимуть пригоду.
Запам'ятай, кожна хвилина,
Зокрема, та, що зараз лине,
В житті для нас – найважливіша,
А кожна мить – найщасливіша!
Якщо ти думати так будеш,
То про проблеми всі забудеш!

О мово рідна

О мово рідна, милі звуки,
Прекрасне плетиво зі слів.
Тобі потрібні наші руки –
Твоїх дочок, твоїх синів.

Чи ти могла це уявити,
О Україно дорога,
Що знову по землі пройдеться
Колишніх нелюдів нога.

І що вони будуть хотіти
На однім рівні встановить
Державною й російську мову
І нею завжди говорить?!

Вкраїно, ти така гостинна,
Що кожен хоче йти сюди
І куштувати твої вина.
А що дочки твої, сини?!

Чому чужинці в Україну
Так і пливуть, тебе вітають,
А ті, що ти їх Батьківщина,
Усе йдуть геть та утікають?!

Чому розумні твої діти
Не стануть тебе будувать,
Тягти до світових стандартів,
А можуть лише руйнувать?!

Чого дрімаєш, Україно?
Для чого нищиш так себе?
За що тебе знов убивають?
За що запроднують тебе?

Немає грошей, пенсій, статків?
Від вибору залежить все!
Навіщо вибрала нестатки?!
Адже ти можеш мати все!

Для чого козаки вмирали?
Для чого кров на бур'янах?
Щоб не лишитися держави,
Потрібно побороти страх!

Україно, Україно, я – твій патріот!

Україно, Україно, я – твій патріот!
Я не хочу, щоб чужинці лишали тут флот,
Я не хочу, щоб Тобою правила Росія, –
Незалежність відібрати в нас вона не сміє!
Бо для чого козаки голови поклали?
Задля того, щоби вільне ми життя тут мали.
Лиш тому, що українці – нація єдина,
Козаки для нас боролись за тебе, Вкраїно!
Лівий берег, правий берег – нащо розділили?
Ми – вкраїнці (знає кожен), тут нас народили!
Україно, чом в державі єдності немає?
Невже, люди, не бачите, як нас Бог карає
За бажання не свободи, а лиш грошей, влади?!
Коли буде так надалі, то не дасте ради.
Тож повстаньмо, Україно, хоч за Тягнибока!
Із одного боку Захід, Схід – з другого боку!
І щоб наші рідні внуки могли нас згадати,
Збережемо Україну – будуть пам'ятати.

2010 р.

Учителю, якби не ти...

Учителю, якби не ти,
То ми б не жили, а були,
Ми б існували, наче тінь.
Ви – проводири поколінь!
Учителі, для вас ми всі,
Неначе квіти навесні.
Ви нас старанно поливайте,
Знання у голови вкладайте.

Без вас нікуди не піти,
 Ви нас ведете у світи.
 За роком – рік, за класом – клас
 Ви обробляєте алмаз.
 Коли ж він стане діамант –
 Відкриється новий талант.
 То ви зрадієте тоді...
 І сльози щастя на лиці,
 І краплі гордості в душі...

* * *

Я тебе сьогодні бачив.
 Ти була така чудова,
 Така мила і прекрасна,
 Наче небо, загадкова.

Ти була вся у блакиті,
 Ішла, ніби королева,
 Я, напевне, закохався,
 Назавжди сьогодні в тебе.

Ти привітно усміхнулась,
 Підійшла і привіталась.
 І., не стримавши бажання,
 Мене в губи цілувала.

Твої губи, наче персик,
 Соковиті та солодкі,
 Твої руки – ніби атлас...
 Поцілунок був короткий...

* * *

Як я люблю думати про тебе!
Ти для мене, наче сонце в небі!
Коли бачу я твою хатинку,
Зупиняюсь, думаю хвилинку

Про життя з тобою, мила.
Думаю, чи ти любила?..
Твої очі, наче зорі в нічному небі.
Покохав – і все б зробив для тебе,

Коли б ти була зі мною, мила,
Якби ти й мене так полюбила...
Тільки в твоїх силах все змінити:
Зруйнувати, а чи воскресити.

* * *

Що рідна мова є для нас!?
Це – наша правда і надія,
Вона опора на той час,
Коли здійсняться усі мрії!

Коли далекі наші внуки
Здобудуть справжню незалежність,
Коли усі криваві муки
Ввіллються в світову безмежність!

Коли жура і хмурі тіні
Залишаться у забутті,

Коли єднання кровних ліній
Буде у нашому житті,

Коли прокинеться країна,
Коли прийде пророчий час...
Тому повстаньмо із руїни,
Щоб внуки пам'ятали нас!!!

* * *

Я дякую Всесвітові за можливість
Бачити все у цім світі.
Дякую за дерева, за трави,
За барвисті пахучі квіти,

За руки, що можуть творити,
За ноги, що вміють ходити,
За моє гнучке тіло,
За серце, що вміє любити,

Я дякую Тобі за людей,
Що хочуть мені помагати,
За сонце, за вітер, за хмари
І за бажання кохати...

Мати – перше слово у дитини.
Мати з тебе сотворить людину.
Мати рідних завжди утішає
І від зла усього захищає.

Мати відкриває душу твою,
Мати теж тренує твою волю,
Мати завжди всім допомагає,
Мати для дитя добра бажає!

Матір треба завжди поважати,
Дяку аж до ніг її складати.
Матір треба вміти захистити.
Лиш одне Всі зобов'язані – Любити!

Нехай кожна мати завжди знає,
Що усі ми, діти, її пам'ятаєм,
Що ми завжди прийдемо додому,
Що з доріг повернемося знову!

Надія Шумага
30.09.1996 р.н.

Я народилася 30 вересня. За церковним календарем – це День трьох св. мучениць Віри, Надії, Любові та їх матері Софії. Можливо, саме це спонукає мене вірити в усе хороше, мати надію, що мрії обов'язково збудуться, сподіватися, що в житті буде більше любові й тепла. Інколи почуття, думки, емоції переповнюють душу, виникає бажання поділитися ними з навколишніми. Так з'явився на світ мій перший вірш. Пізніше ще один і ще один...

Україна неймовірна

Україна неймовірна -
Край це рідний мій.
Із дитинства незалежна
В пам'яті моїй.
Це – земля моя єдина,
Тут я виросла й зросла.
Чи є в світі ще країна,
Що з руїн так гордо підняла
Свої безмежні очі,
Сповнені тепла й добра?
Щоб від ранку та до ночі
Синів й дочок своїх вела
Крізь терни долі
Та до волі
І щастю в руки віддала?
Україно, моя мати,
Що мене зростила,
Не забуду твої шати,
Де мене пестила,
Та до серця свого,
Свого молодого
Ніжно притулила.
Ти здолала усе горе
За нашу свободу!
Дала віру і надію
Своєму народу!..
Та бажають супостати
Все це в нас забрати,
Бо у всьому правлять гроші,
А не совість-мати.

Сумна історія

Прийшла осінь золотая,
І принесла свої дари.
Журавель журавлику курличе:
«Ти не спіши, мене зажди!

Вирушаємо у дальнюю дорогу,
Летимо в чужії ми світи.
Може й не знайдем назад дорогу,
Не поглянем більш на ріднії степи.»

Полетіли вдаль у неба просинь,
І вже не видно навіть їх слідів.
Лише у рідних серце тужить,
Вони забули всіх, забули і батьків.

Зими пройшли, цвітуть сади,
Бенкет весняний править Батьківщина.
Два журавлі вертають назавжди,
Стрічай синів своїх, о ненько-Україно!

Згадали рідних всіх, батьків,
Вертаються щасливії додому.
Лунає радість їх і спів,
Уже не будуть сумувать в краю чужому.

Зайшли до рідного житла,
Та... нікого там уже нема.
Лиш страх та холод, пустота...
Печаль порожнього, розбитого гнізда.

Ірина Лозинська
05.12.1996 р.н.

Мене звати Ірина. Найбільше від життя я чекаю моря позитиву та різних пригод. Свій вільний час зазвичай проводжу з друзями або у колі сім'ї. Писати я почала давніше, хоча створила не так уже й багато. До цього кроку підштовхнув мій дідусь, якого, на жаль, уже немає з нами. Коли я складаю вірш, навколо мене усе немов завмирає, це поглинає мене повністю, і тоді народжуються поетичні рядки.

Життя

Що таке життя? -
Я усіх питала.
Одні мені відповідали:
Життя – це щастя, це кохання,
Життя – це мрії, сни, зізнання.
Ще казали, що брехня.
Життя – це штука не проста.
Життя – це посмішка уранці,
Життя – це фото, що у рамці.
Життя – це сонце і морози,
Життя – великі літом грози.
Життя – це страх перебороти,
Це щось зробити, як всі проти.
Життя – це пісню заспівати,
Життя – комусь коханим стати.
Життя – пробачити образи,
Не згадувати більш ті фрази.
Життя – це полюбити те,
Що ненавидиш більш за все.
Життя – це кайф, як не крути,
Його нам варто перейти.
Життя – гуляти під дощем,
Бути з заплаканим лицем.
Життя – поспати на уроці,
Життя – це щастя навіть в кроці.
Життя – це алгебру списати,
Життя – це «дякую» сказати.
Життя – кричати досхочу,
Життя зізнатись: «Так, брешу!»
Життя – це полюбити все:
І свого ворога, й себе!

* * *

Чому так важко на душі?
Чому лиш ти приходиш уві сні,
Чом лиш про тебе думаю вночі?
І де сховати від серденька ключі?

Як сказати тобі про почуття,
Які так болісно скриваю я,
Які приховую у глибині душі?
Про це боюсь признатись і собі.

Як закриваються повіки вже мої,
Я бачу твій портрет удалечі.
І твої очі, і твої уста,
І серденька твого чую биття.

Щоночі думаю про те,
Чому так сильно я люблю тебе,
Чому приховую оці слова,
Чому в реальному житті тебе нема.

Почуй мій голос, я тебе прошу.
Бо знаю, що без тебе пропаду.
А не почуєш - буде все як є,
Ти підеш, і усе життя мине.

* * *

Віршів писати я не вмію,
Та просяться з душі слова.
Про щастя, волю і надію,
Любов й симпатію, життя.
Про сміх, розраду, почуття,
Про вчинок, що змінив буття.
Про радість, біль, нещастя й смуток,
Про гордість, сльози й майбуття.
Про те, що все колись мина,
І що доріг назад нема...

Анастасія Блохіна
15.08.1998 р.н.

Я, Анастасія Блохіна, народилася і живу в місті Дрогобичі. З раннього дитинства захоплювалася літературою. Найбільше враження справили на мене класичні твори Гомера, В.Шекспіра, В. Скотта, Д. Дефо. А з українських письменників найбільше люблю читати твори Т. Шевченка, Є. Гребінки та І. Франка. Окрім літератури також захоплююся класичною музикою. У 2010 році закінчила музичну школу номер 2. Свою першу поезію написала у 13 років під враженням однієї із сонат Моцарта. Сподіваюся, що і надалі продовжуватиму писати вірші.

* * *

В твоїх очах я бачу сяйво сонця,
синяву неба і красу зірок.
В твоїх устах я чую подих вітру,
гірських потоків шум і шелест трав.

І образ твій нагадує мені
оті солодкі сновидіння,
котрі я бачила недавно
й забудь які є нереально.

Твоя любов мене так зігриває,
немов яскраве сонце спраглу землю.
Моя ж любов до тебе так безмежна,
немов отой безкрайїй океан...

І жаль мені, що це всього лиш мрії,
мої фантазії прегарні та надії.

* * *

Моє серце нагадує всім сад.
Такий чудовий, милий сад,
У якому ростуть троянди.
Ті квіти – то мої почуття.
Із них частина чорні, як смола.
А інші білі. Білі, немов сонце.
Колись в цей сад відкритим був прохід
і люди топтали та нищили мій білий цвіт.
Тож я закрила своє серце,

і білі знову вирости там квіти.
А ще з'явилася одна
самотня квітка, що пофарбована
в червоний колір, наче кров.
Ця квітка – біль, що його
колись мені завдали.
Вона цвіте, неначе пам'ять
про те, що людям свого серця
я відкривати не повинна.

* * *

Надворі осінь золота,
прекрасна, мила та сумна.
Ідуть дощі, немов із неба
хтось самотній сльози пролива.
А я удома сиджу собі біля вікна,
в руках у мене кава запашна.
І всі мої думки немов в тумані,
який усю красу собою затуля.

Роксолана Мезбір
19.06.1999 р.н.

Я – Роксолана. Захоплююся читанням книг, танцями, плаванням. Поетичні рядки доволі часто спадають мені на думку, однак рідко залишають свій слід на папері. «Розпускає коси смутку листопад» – це швидше пісенька, яка завжди покращує мені настрій. Спробуйте і ви наспівати ці рядки, коли вам буде сумно.

* * *

Розпускає коси смутку листопад,
Бо ніщо вже не повернеться назад.
Та я вірю: після лютої зими
Знов повіє теплим подихом весни.

Ти свої надії в серці не ховай,
Вільним птахом їх у небо відпускай.
Не замерзнуть вони там, в височині,
Бо зігріті в серця твого глибині.

І якщо повіриш в казку, у дива,
То побачиш: Небо мрії поверта.
Онде зіронька крізь темряву летить,
Щоб твої бажання й мрії всі здійснить.

Наталя Шинкович
09.08.1998 р.н.

Мене звати Наталя, вчуся в 9-му класі. Вірші пишу вже протягом 4 років. Важко пояснити, чому саме, для чого і що мене до цього спонукає. Це для мене можливість виразити свою думку, висловити її у дещо цікавішій, проникливішій та доступнішій формі. Це спосіб самовираження зокрема та захоплення в цілому.

Привітання

(до двадцятиріччя незалежності України)

Що тобі сьогодні побажати,
В ювілей, моя ти Україно?..
Довелось так довго нам чекати
Цього дня, о люба Батьківщино.
Тож хай завжди сяє тепле сонце
В голубому небі над тобою,
Хай усіх синів і дочок твоїх
Обдарує вірою й любов'ю.
Завжди будь стійка, міцна, як кремінь,
Щоб ніхто зламати тебе не зміг.
Хай іде дзвінке відлуння слави
В широчінь усіх твоїх доріг.
Пам'ятай, у світі ти – єдина,
Предків мова славиться в віках.
Зберегтися для нащадків ти повинна
В оповідях, думках і піснях.
Хочу, щоб цвіла ти, як троянда
В пишному серпневому саду.
Хай в тобі панує завжди правда,
В цьому твою сутність я знайду.
І лиш знай – ти всюди нам потрібна,
Тож тримайся, щоб там не було.
Своєму народу завжди вірна,
Як і він, всім ворогам на зло.

Вночі

Вже день минув,
Світ вечір покидає...
Велична ніч,
Зірки на небі сяють.
Таємний сон заворожив вогні,
Лиш місяць розпускає промені.
Так тихо, тільки чути звідусіль,
Як лине вітер і полює звір.
За обрієм цвітуть нічні казки,
А квітка лотос – символ їх краси.
І кожен знає, що казки оті -
Чарівні, дуже гарні та прості.
І лиш ріка – їх дзеркало правдиве.
Не спить в ній сонце,
Бо чекає дива.

Індивідуальність

Собою будь, не копіюй нікого,
Нема у світі більш, як ти, такого.
Повір у себе! Знай – ти зможеш все,
Твій шанс завжди очікує тебе.
Ти є, невже тобі цього замало.
Собою будь, тобі це доля дала.
Будь незалежним, сильним та сміливим,
Бо твоя особливість – твоє диво.
Не оглядайся, а вперед іди,
Бо є мета і вільні всі шляхи.
Твій шанс, він – неповторний та єдиний,

Не використаєш – твоя провина.
Ти є, і вже таким повинен бути,
Аби мети своєї не забути.

Надія

Поганий настрій, сумно і тужливо...
А ти всміхнись – все інше не важливо.
Лише поглянь – навколо тебе диво,
Світ сповнений життям красивим.
Навчись лиш сподіватися, і мрія
Прийде сама собою, як надія.
В житті ж бо легше, коли віра
Завжди є в серці, як довіра.
Навчися бачить позитив
В житті, в коханні і у мріях.
І пам'ятай, що є надія!

Прости

Навчися пробачати всіх за все,
У цьому є достоїнство твоє.
Образа – гострий камінь на душі,
Зніми його із себе та прости.
Тебе буде пекти це, як вогонь,
Бо гордість тебе взяла в свій полон.
Пробач, тобі відразу стане легше,
В душі настане мир, любов і чесність.
Коли ти скажеш ці прості слова,

У серце радість увіллється, як ріка.
Вже буде все прекрасно, як колись,
Бо ти комусь сказав колись: «Прости».

Скарби

Добро у серці – наче скарб в душі,
Знайди його в собі та збережи.
Повір, ти зможеш подолати все,
Бо сила віри створена на те.
Шукай в собі терпіння, і тоді
Бог дасть благословеннячко тобі.
Умій чекати, слухати, любити,
І доля злом тебе не буде бити.
Ти зрозумій, у чому сенс життя,
Завжди є в тебе шлях до вороття.
Май милосердя в серці, і тоді
Побачиш світ у всій його красі.
Це є скарби для тебе дані з неба,
Збери і збережи їх всіх для себе.

Таємниця Землі

Галактико, Плането, вічний Всесвіт,
Овіяний загадками життя.
Ти існував в думках далеких предків,
Які шукали сенс всього буття.
Ти – таємниця, що для нас священна,
Завжди безмежний, завжди чарівний,

Ти велич, що вовік неосягненна,
Такий безмірний, мовчазний, складний.
Нам лиш потрібно в тобі існувати
Й не відкривать всі загадки Землі.
Потягне це людські страшенні втрати,
Чиясь цікавість вмить погубить всіх!
Тож просто всі себе ми збережімо,
Щоби спокійно існувать в тобі,
І відкриття загадки відмінімо,
Щоб наші діти жили на Землі!

Єдиний світ

Сьогодні буде вирішальний бій,
Життя для нього – це арена.
В самому центрі цих сумних подій
Наш пульс, неначе та сирена.
Усі ми – непотрібні глядачі,
Нема куди піти – проблема.
Забули, хто ми є і звідки ми,
І це для нас – єдина спільна тема.
Усі мовчать в руках у пустоти,
Ніхто нікому поки що не винен.
Ми – паралельні і німі світи,
Чому хтось починати бій повинен?!..
Нас так багато, та самотні ми,
Поміж рядами сумно ходить гордість.
На неї подививсь зі сторони
Лиш той, хто ще не втратив совість.
Нема повітря і нема води,

Молекулу життя лиш має кожен.
Але чи стане будь-кому ще сил
Зробить одному те, що разом зможем?..
Навіщо ми зібралися разом,
Мовчання, шум і крик тихенько зносим?
Ще не оговтались від спільних мрій,
Але усі ми разом переможем.
Ніхто про нас не скаже: «Слабаки!»
Або, що серед нас є переможець.
Це будем знати тільки, тільки ми,
Бо вичерпали вже мовчання дозу.
І не потрібні всі оті світи,
Ми поодинці існують не зможем.
У нас є спільна мрія – вижити,
Ми всі – єдиний світ, і в цьому істина!!!

Непомітна краса

Цей світ неоціненний і таємний,
Його краса барвиста й чарівна,
Її непримиримий блиск вогненний
Щомиті нам показує дива.
Так, в кожній краплі чистого дощу
Я бачу сонце, всю його красу.
В ріці нічній співають тихо зорі,
І місяць біля них росте поволі.
А чудодійне лісове джерельце
Дарує відпочинок, спокій серцю.
Сором'язлива квітка у гаю
Показує усім красу свою.

Усе живе, що Бог його створив,
Дарує нам щодня багато див.
Але, на жаль, частенько так буває,
Людина не завжди їх помічає...

* * *

Поворот на лінії життя...
Божевільна, непритомна швидкість.
І заносить десь у майбуття,
Промина любов, зневіру, щирість.
Тріщини на лобовому склі,
І удар безжально, сильно ранить...
Тільки мертва тиша на душі,
Світ її повільно в пекло манить...
На кермі гарячі краплі крові,
Що стікають тихо, зверху вниз,
Потопають в шепоті, у слові,
У прощанні, в морі теплих сліз...
Ну чому ж, для чого так-от сталося?!...
Так-от сталося в їхньому житті.
Просто щось важливе десь зламалось
У палкому світосприйнятті.
Хтось раптово забажав екстриму,
Неймовірно сильних почуттів.
І занесла швидкість ту людину
На кордон, перетин двох світів.
Але все щасливо обійшлося,
Кров змішалась із слізьми дарма.
І у вірші лиш про приклад йшлося,
Катастрофи не було й нема.

У житті й спокійні є дороги!
Не потрібні більше тихі сльози,
І не треба свіжої ще крові.
Не обов'язково десь спішити
І минати в світі слід любові.

Запах кави

Холодні стіни, столик, цукор, кава,
Гаряча, щойномелена, міцна.
Німий, холодний і бездушний ранок,
І телефон очікує дзвінка.
Ніщо давно уже не має сенсу,
Безглуздо вірити в чужі слова.
Та деяким стає від цього легше...
А кава стигне..., свіжа, ще гірка.
Годинник тупо і повільно давить,
І час кудись спішить і звідкись йде.
Він голосом німим у три октави
Веде туди, де буде щось нове...
І пам'ять вже давно, мабуть, не гріє,
А просто ще існує і живе.
Апатія, байдужість, заметілі...
І каша в голові все не пройде.
Попереду холодний зимній вечір.
І знову стіни, столик, теплий чай.
Комусь від цього стане трохи легше.
А поки – запах кави... І нехай.

Мрія

Ти – сон, який негадано збувається,
Ти – світло, що веде вперед завжди.
Без тебе жодне диво не трапляється,
Ти кожного позбавиш від журби.
В цей час на небі райдуга з'являється
І починають цвіркати птахи.
Зі мною ти у снах і у реальності,
Без тебе я не зможу далі йти.
Життя без тебе стане нецікавим
І чорно-білим, наче фільм старий.
Я знаю, за собою ти ласкавим
Ведеш мене промінням золотим.
Ти кожен день до мене усміхаєшся,
А я біжу весь час тобі услід.
Тебе я наздогнати намагаюся,
Далеко ти летиш, в широкий світ...

Чарівний вечір

Стомилось сонце, вже іде за край,
Співаючи вечірню колискову.
Дрімає сад, і засинає гай,
Підспівуючи сонцю знову й знову.
Здається, що знаходишся в раю,
Душа спокійна і відкрите серце.
Так сонце нам малює казку цю,
І забуваєш про буденні речі.
Думки летять, як в небі журавлі,
Милуєшся, бо вже надходить вечір.

Він відкриває всю свою красу,
Стає відразу спокійніше, легше.
Блакитне небо в хмарах сніжно-білих
Примушує глядіти в височінь.
Вона чарівно, рясно рожевіє
І проситься в політ натхнення мрій.
Так хочеться сказати всьому світу
Про цю чудову, світлу насолоду.
Про те, що вечір шле усім привіти,
А сонце вже поринуло у воду.

Віталія Німилович
31.03.1998 р.н.

Я, Віталія Німилович, живу в красивому місті Дрогобичі. Закінчила музичну школу – клас фортепіано. До написання віршів мене спонукає гарна музика, природа та різні яскраві моменти мого життя.

З думкою про Бога

Спатоньки лягаю,
Рученьки складаю,
Матір Божу та Ісуса
Про любов благаю.

Кожен день до школи
Стелиться дорога.
Я іду до школи
З думкою про Бога.

Щоб в тяжку годину
Уберіг родину:
Татуся, мамусю, дідуся, бабусю,
братика малого, і мене – дитину.

Пам'ятайте, діти,
Що завжди до Бога
Добра й милосердна
нас веде дорога.

Треба їсти нашу їжу

Вчора Макс, Юля і Надя
З'їли «тонну» шоколаду.
У МакДональдз завітали,
Гамбургами смакували,
Чізбургами закусили,
Пепсі, фанту, колу пили.
Стали думати-гадати,

Що б іще в живіт напхати.
Бачать – мчить по стежці dog,
Тож купили ще й хот-дог.
Чипсів з'їли кіло-два,
Заболіла голова...
Сіли та й голосять,
Але ще біг-мака просять.
А тому що пили колу,
Їм тепер не йти у школу.
Страх живіт у них болить –
Їм потрібен Айболить.

Хлопці і дівчата,
Треба вас навчати.
Я вам скажу, як відріжу,
Треба їсти нашу їжу.
Їсти нашу бараболю
І квасолю, й бур'ячок,
І цибульку, й часничок.

Тихо ходить осінь

Коло мої хати
Ходить тихо осінь...
Може вона бідна
І щось в мене просить?

Осінні тумани
Щедро дарувала,
Частими дощами
Землю напувала.

Щоб родило жито
І пшениця всюди,
Щоб раділи наші
Працьовиті люди.

З колосків сплітала
Золоті куделі,
Щоб діти зростали
Добрі і веселі.

Своїми дарами
Щедра та багата,
Овочів та фруктів
Повна наша хата.

Коло мої хати
Тихо ходить осінь,
Все дає нам щедро –
Нічого не просить.

* * *

Вишила сорочку
Матуся для мене –
Кетяги калини
Й листячко зелене.

Одягну сорочку,
Сплетений віночок –
Гарно, любо буде,
Піду у таночок.

У таночок піду,
Розквітають квіти,
І берізки низько
Стелять мені віти.

Тамара Дем'янчик
07.05.1999 р.н.

У кожної людини є творчий потенціал і кожен реалізує його так, як хоче. Хтось у віршах, хтось малює – головне творити від душі.

Мене звати Тамара. Свої вірші я почала писати не так уже й давно. У них я описую свої почуття, переживання і радощі. Писати вірш – це бути незалежним і щасливим, отримувати від цього велику насолоду.

І нехай це мої перші, невеличкі кроки, але вони щирі та впевнені!

Рідний край

Я чую, як курличуть
У небі журавлі.
Вони до нас вернулись
З далекої землі.

Летять ключем у небі,
Радіють, що весна.
І рідна їх домівка
З любов'ю зустріча.

Тут перше їх кохання
І ніжність, й почуття,
Тут журавлина вірність,
Вся ласка й доброта.

Якби хоч трішки взяти
Любові в журавля
І завжди пам'ятати,
Де рідна є земля...

Рідна мова

Рідна мова солов'їна,
Ти у нас одна.
Мелодійна і співуча,
Чиста, як роса.

Ти трояндою розквітла
Поміж інших мов.

Немов та чарівна квітка,
Вирвалась з оков.

Ще з колиски мені мама
Цю любов дала,
Щоб у серці рідну мову
Не забула й берегла.

А тепер ці малороси
Хочуть знищити усе:
Рідну мову й Україну,
Все, що квітне тут й росте.

І від думки лиш одної
Страшно аж стає,
Що у кожному регіоні
Своя мова є.

Схаменіться! І згадайте:
Мова в нас одна!
Не топчіть її, не треба,
Доля в неї нелегка.

Мово рідна, українська,
Дух козацький в нас живе,
Ми поборемось за тебе,
Ми не зрадимо тебе!

Хай у кожному серці наших
Піснею луна
Рідна мова солов'їна,
Гордість й доброта.

Діана Курило
01.11.1998 р.н.

Я знаю, що кожна людина має свій світогляд, своє бачення життя. Моє світосприйняття виливається у вірші. Вони не є особливими витворами мистецтва... Це просто яскраві промінчики з серця маленької дівчинки.

Чому я пишу? Для кого? Мабуть, для себе. Щоб поставити все на місце. До того ж мені це подобається! Чудове хобі!

Не знаю, як складеться доля пізніше. Але я впевнена, що до того куточка душі, де хочеться написати вірш, звідки йде натхнення – буду повертатися завжди.

P.S. Ще я намагаюся перекладати твори з німецької мови – здається, виходить!

Усміхнись мені

Інколи здається,
Що світ сумний,
Що хмари сунуть
І дощ рясний.

І хочеться сховатись,
І серце скиглить. Сум.
А вітер завиває...
Рій невеселих дум.

Так інколи здається,
Але за мить
Мені хтось усміхнеться –
І хочеш жить .

Бо усмішка – це диво,
Очей ніжних тепло.
Я лиш тоді щаслива,
Коли прожену зло.

І вітер вже співає,
А дощик хлюпотить,
І хмароньки – перини,
Чудовая це мить!

Не треба сумувати,
Усмішка – це життя!
Так нумо ж усміхатись.
Вперед у майбуття!

Віра

Чому в житті усе так складно?
Усе в порядку і безладно.
Неначе добре й наче зле.
Усе і те, і все не те...
Не все те золото, що блисне!
А зло буває ненавмисне.
Як розібратись у житті?
Коли ми добрі, коли злі?
Чому в житті усе так складно?
Розводжу руки безпорадно.
Лиш віра в Господа мого
Усе на місце розставляє:
Все що складне, те все просте!
Більшої мудрості немає.

Солов'їна мова

Падають зорі, хлюпочуть хвилі,
ясні простори і гори сині...
Край неозорий, прекрасний,
буде без мови нещасний!
І українські простори
стануть сумними без мови!
Без слів, без пісень, без легенд...
Та мова моя невмируща,
слово вкраїнське живе,
пісня вкраїнська – цілюща,
і край наш прекрасний цвіте!
І хай вороги-воріженьки

Інтриг павутиння плетуть,
ми діти України-неньки,
і в мові українській – суть!
У ній світ широкий і диво,
в ній ніжність і батьківська сила,
у ній кришталева сльоза
і мудрість народу свята!

Соломія Сабат
13.02.2000 р.н.

*Мене звуть Соломія. Захоплююся читанням
цікавих книг, також люблю дивитися різноманітні
фільми. Свої перші вірші написала у 9 років.*

ЗИМА

Витанцьовують сніжинки свій танок,
Серед них я наче в небі між зірок.
Звичайно, наступила вже зима.
Хай сувора, але сніжна й чарівна.

Ось засипало сніжком усі двори,
А це значить, що вже час на ковзани.
Діти, швидше одягайтесь
Та на ковзанці збирайтесь!

Вже виспіває колядками зима,
Наближаються улюблені свята:
Новий рік, Різдво, Йордан –
український Рамадан!

Новий рік

Що за свято Новий рік?
Що за міх він приволік?
Ну а міх цей непростий,
видно зразу – чарівний!

Знайде гостинці кожен з нас:
Цукерки, кульки, ананас,
а ще цікаві книжки,
де про традиції казки!

Хтось, наприклад, в Новий рік
12 виноградин з'їсти встиг.

Ну а хтось зі всім старим
розпрощатись захотів!

А китаєць в Новий рік
ліхтар поставить під поріг.
Ну а ми під бій курантів
бажань загадаємо достатньо!

Вже дванадцята година.
Знає кожная дитина,
Що у цей казковий час
Рік Новий прийшов до нас!

Тож дозвольте побажати
щастя й радості багато.
Щоб наступний Новий рік
Ще більший міх вам приволік!

Софія Михайлюк
27.06.2001 р.н.

Мене звати Софія Михайлюк. Мені 11 років, навчаюся в 6-Б класі. Люблю писати вірші, бо мені подобається гарно виражати свої почуття, емоції. А спонукає мене до цього природа, цікаві подорожі, відпочинок. Чому захотіла висловитись саме у віршах? Бо прочитала за 6 років навчання у школі досить багато віршованих творів різних авторів і мені це сподобалося. Я не думаю покидати це заняття, адже у мене ще є багато ідей. Також я деколи пишу твори-мініатюри. Сподіваюся, що написання віршів допоможе мені в майбутньому.

Зимонька-зима

Зимонька-зима,
Така прекрасна,
Сніжна, пухнаста!
Білий сніжок
вкриває діток.
Дерева радіють,
бо шубки зігріють.

Зимовий день

А на вулиці мороз,
Ось на санках Дід Мороз,
А за ним біжить олень –
Веселощі цілий день.

Спостереження

Рано-вранці на світанку
Все довкола ожива,
Десь в гайочку на дубочку
Соловейко щебета.
Сонце лагідно голубить,
Джміль з волошки відлетів.
Вуханя в норі розбудить
Лис голодний, бо не їв.
В небі ластівки кружляють –
Віртуозні мастаки –
На льоту комах хапають,

Заздрять інші їм птахи.
Ось ведмідь з барлоги суне,
На галявину побрів,
Може, він суниць добуде,
Може, меду захотів.
Все працює, все кипить,
Лише мишка в нірці спить.
Працювала цілу ніч,
Спать лягла собі за піч.

Анастасія Мацкевич
30.04.2001 р.н.

Мене звати Анастасія Мацкевич. Мені 11 років. Займаюся танцями, малюю, проте найбільше я люблю поринути у свої думки і написати вірш чи якусь історію. Мої батьки ще з дитинства зауважили те, що я завжди була замріяна і складала різні поетичні фрази. З кожним роком я відкривала щось нове і вирішила це записувати у віршованій формі. Мене завжди надихали наші відомі поети: Тарас Шевченко, Іван Франко, Леся Українка, Ліна Костенко. Я пишу, коли мені або сумно на душі, або надзвичайно добре і спокійно. Тоді я хочу висловити свої емоції.

Моя Батьківщина – це Україна

Моя Батьківщина – це Україна,
Її поля, її ліси,
Безхмарне небо, тепле сонце...
Усе люблю, усім милуюсь,
Та найцінніший скарб її -
Це мила мова солов'їна.
Ми не дамо тобі пропасти,
Тебе змінить, тебе забудь.
Нема нічого в світі краще,
Як твій прекрасний, дивний звук,
Що лине стрімко в небо синє,
Як дивна пісня солов'я,
Співоча, ніжна, чарівна.
На всенький світ світ одна-єдина,
Мово моя України...

Жовтень

Жовтень фарби не шкодує,
Все малює, та й малює.
Ось і хмарка підійшла,
Землю вмила та й пішла.

Ось синичка ще співає,
Гарну пісню починає.
Тут горобчик прилетів,
Приєднавсь, цвірінькотів.

Їжачок приніс в торбинці
Яблук, груш – смачних гостинців,
Виноград синенький взяв,
А зелений не бажав!

Зима

Прийшла білосніжна зима,
Холод нам принесла.
Зеленої травички немає,
Мороз по вікнах картини вишиває.

Морозно, холодно у дворах,
Звірята в нірках всі сидять.
І лиш діти на санчатах
З гірки весело летять.

Загадка

На городі квітонька росте,
Як та красна дівонька –
Чарівна, пахуча,
Та дуже колюча.

(проводі)

Весна

На дворі трава,
За лугом краса.
У саду зелений рай –
Це весна прийшла у край!
Березень пісню співає,
Квітень на гітарі грає,
В траві коник танець починає!!!

Корінь науки гіркий, зате плід її солодкий

Завжди, коли ми мріємо, то мріємо про загадкове, але часто розуміємо, що це нам ніколи не згодиться. Ви мрієте і тут раптом відкриваєте очі й бачите, що йде урок математики, і усвідомлюєте, що втрачаєте можливість чогось навчитися.

Має бути не так, адже ці цифри, задачі є потрібними, а у ваших мріях цифри перетворюються в солодкий зефір, задачі на шоколадний торт – це все настільки смачне! Але навчання має бути не тільки таке солодке, як у вас у мріях, а має бути ще трішечки гірке, яке воно насправді і є.

І слово, і пісня, матусю, тобі

Слово, матусю, і пісня для тебе,
Мила моя й дорога,
Ти найніжніша, ти найдорожча,
Ти найцінніша моя.

Ти – моя муза,
Ти – моя зірка, в небі вечірнім світи.
Шлях до любові, радості, щастя
Вірний мені покажи.

Все, що у світі є найцінніше,
Все б я Тобі віддала.
Ти – моє сонце, ти – мої квіти,
Нене моя дорога.

Цвітом дорогу б тобі устелила,
Щоб оминав тебе біль і тягар,
Щоб гордо голову ти підносила,
І не торкнувся тебе долі удар.

Моя молитва летить хай до неба
За матінку рідну мою,
Бо знаю, вона просить Бога
Про щастя і долю для діток своїх.

Аліна-Марія Сенюх
16.08.2001 р.н.

Мене звуть Аліна-Марія Сенюх. Народилася у місті Дрогобичі. Навчаюсь у другій школі. Ще ходжу в польську суботню школу (уже третій рік). Минулого року ще й на плавання ходила. Полюбляю писати поезії та робити різні аплікації. Писати вірші почала у 9 років (створила навіть дві пісні). Інколи я пишу через те, що мене щось вразило, надто сподобалось, а інколи придуть два рядки, а далі слово за словом і народиться цілий вірш. Ось зовсім недавно сиділа я на уроці географії, мені сподобалась тема про гори, і зразу ж перед уроком малювання я написала вірш «Гори світу» на 23 рядки.

Гадаю, що віршування мені ще пригодиться у житті.

Гори світу

Скільки гір у світі є?
Чи одна, чи дві, чи три?
Ні, їх на світі є багато,
Але всіх не зрахувати.
І високі, і низькі,
І широкі, і вузькі,
Брилові й складчасті,
Навіть вулканічні.
Найгарніші з них складчасті:
Кордильєри, Гімалаї,
Анди, Альпи і Карпати.
Гори дуже пишні –
То є вулканічні:
Камерун, Кіліманджаро...
А чи знаєте всі ви,
Звідки взялися вони?!
Ось складчасті утворились,
Як плити літосферні зіткнулись,
Брилові при землетрусі.
Ну про вулканічні
Я вже промовчу,
Але хто не знає,
Той мене спитає.

Канікули

Ура, ура, ура!
Канікул вже прийшла пора!
Скоріш додому поспішайте

Та телевізори вмикайте.
Канікули прийшли,
Настрій дітям підняли.
На канікулах гуляють,
Навіть книжок не читають –
Вони ж теж відпочивають.

* * *

З татом не сварися,
З мамою мирися,
Щоб не трапилось біди,
Дружбу зберігай завжди.

* * *

Прогулятись я пішла
та з собою ляльку узяла.
Хочу бути така маленька,
І ласкава, і гарненька.
Та не можу стать така:
Обзиватимуть «мала».
Ой, чому на світі не бува,
Щоб людина все могла?

Надходить нічка

За полями, за горами,
Понад бистрими ріками
Вітер тихо повіва.
Пісня ніжна гаями лунає,
Місяця вже закликає.
І сон прийти не бариться,
А до дітей чимдуж спішиться.
Мама дитину колихає,
І маля на руках засинає.
Сон милий дитині сниться,
І нічого вона не боїться.
Це нічка надходить,
Чари свої наводить.

Юлія Лавриненко
28.04.2002 р.н.

Я, Юлія Лавриненко, народилася 28 квітня в м. Дрогобичі. Вірші почала писати у дев'ять років. Мене надихнула дивовижна краса природи. І зараз спонукають до творчості добрі люди, музика та все, що мене оточує.

*Надхнення я не розумію:
Це клич душі і почуттів.
Воно приходить в мою мрію
Серед веселих добрих днів.*

Зима

Білий ліс і біле поле,
Тихо-тихо, як ніколи.
Ой, здається, це вона –
Наша зимонька-зима.

Білим снігом завиває,
Все навколо замерзає.
«Це чудова є пора!» –
Так гукає діввора.

Бо для них це справжнє свято:
Подаруночків багато,
На санчатах покататись,
Миколая виглядати.

Ще старий рік провжджати,
Новий разом зустрічати.
Син Господній народився,
Світ любов'ю наповнився.

Осінь

Листям вкрита вся земля,
Дощик набігає.
Дивна є оця пора,
Осінь нас вітає.

В ліс ідемо по грибочки
Та й збираємо ми їх.

Від дощу біжать струмочки –
Не здогнати їх.

Космос

Пустота й безмежність,
Всесвіт без кінця,
Нескінченна вічність,
Вічність і Земля.

І нема початку
Зорям в небесах.
Неземний там холод,
Холод і краса.

Діана Муха
19.10.2001 р.н.

*Мене звати Діана. Захоплююся малюванням,
пишу вірші та казки. Граю на фортепіано, сопілці
та окарині. Люблю слухати музику відомих
виконавців. Моїм девізом є слова: «Радійте кожному
подиху життя».*

Я свою мамусю,
Милу і добреньку,
Ніжно приголублю,
Притулюсь до неньки.
Втішу її словом,
Пісню заспіваю,
Усе-усе зроблю,
Як вона бажає:
Приберу у хаті,
Щоб було затишно,
Приготую каву
Й принесу до ліжка.
Хай моя матуся
Трішки відпочине,
Набереться сили
І буде щаслива.
Я Бога попрошу,
Щоб беріг мамусю,
Щастя слав й здоров'я
Найкращій матусі!

Як Мова Апострофа з М'яким Знаком помирила

Якось на широкому битому шляху зустрілися М'який Знак та Апостроф. Обидва ішли на службу. Уже давно служили лакеями у маєтку знаної пані Мови та її сина Правопису. Дорога далека простелилася, то вдвох іти було веселіше. Розпитали один в одного про службу,

а далі стали чванитися. М'який Знак носа задер, що й кочергою не дістати. Іде і сам себе солоденьким голосом вихвалює:

– У світі нема нічого м'якшого за мене. Я м'якший за пір'я, за шубку кошенятка, та навіть – за хмаринку на небі. Що варті без мене літери? Вони тверді, як вчорашня засохла шкоринка хліба, який, звісно, нікому вже не смакує, – сказав М'який знак і пихато надув свого округлого животика.

Поки М'який Знак співав собі хвалебну оду, Апостроф ледь не луснув із нетерплячки, бо і сам почванитися був мастак.

– У мене роль ще поважніша за твою, – викрикнув Апостроф, не дослухавши свого попутника. – Я стежу, щоб усюди був лад. Лише я творець краси і миру у світі Мови. Є літери, які ніколи між собою не можуть дійти згоди. Я їду до них і чиню правосуддя. Своєю почесною вартою назавжди розділю їхні володіння. Ніхто, крім мене, не може покласти край тим чварам, – поважно проказав гострий на язик Апостроф.

Скільки ішли – стільки й чванилися. Не пропускали мимо вух хвальки жодного слова. Кожен із них хотів довести, що таки він найкращий. Як наблизилися до маєтку Мови, то запальна суперечка стала потроху переростати у бійку. Першим не втримався Апостроф і дав М'якому Знакові легенького штурханця у животики. М'який Знак аж перехилився, але зібрав усі сили і вчепився Апострофові за чуба. Тягалися парубки, як два молоді півники. Хто знає, скільки би ще точилася та запекла бійка, якби на гучний лемент не поспіла Мова із сином. Правопис дужими руками розірвав

розбишак. Повела Мова своїх лакеїв до маєтку. Подряпини їм чорнилом замастила, посадовила на лаву і стала повчати:

– Дуже засмутили ви мене сьогодні. Кожен з вас дає мені частинку моєї краси, частинку мого багатства. Для мене ви однаково любі і дорогі. Хіба можуть зіроньки, що світять на вечірньому небі сперечатися через те, яка з них дарує нам світло ночі? Правда ж ні! Бо кожна зірочка причетна до творіння нічного світла.

Як два бурячки, зачервонілися із сорому М'який Знак та Апостроф. Завагалися ще трішки, а далі глянули один одному у вічі і щиро попросили вибачення. Міцно-преміцно обнялися, розцілювалися по-братськи. Так і живуть на світі братами понині.

Микола Хлопик
06.12.2002 р.н.

Я – Микола Хлопик, мені подобається багато читати, люблю математику, а також фізкультуру, адже ж я справжній хлопець. Моя остання прочитана книга – це повість Лемоні Снікета «Лихо та й годі». Мені особливо подобаються твори, де, незважаючи на усі скрутні ситуації та пригоди, герої завжди знаходять найкращий вихід із складної ситуації.

Ось так, прочитавши прозові твори та вірші різних авторів, я пробую і сам дещо власне творити. А як у мене виходить – оцінювати Вам.

Українську мову треба знати

Щебече пташка за вікном,
В колисці спить мій братик.
Він ще маленький, лиш рочок,
Не вміє розмовляти.

А так вже хочеться йому
Цей світ новий пізнати.
– Вчи мову, – кажу я йому, –
Все зможеш розпитати.

Чому працює ноутбук,
Чому щебече пташка,
Чому за днем приходить ніч,
Чому цвіте ромашка.

На тисячу таких «Чому?»
Є сенс відповідати.
Для того треба лиш одне –
Вкраїнську мову знати.

Першовересневий дзвоник

Сьогодні до школи
Дзвоник завітав,
Роздививсь і запитав:
«Чи всі на посту,
Чи всі є удома?»
І враз вся із сну
Прокинулась школа.

Прокинулась ручка
І зошит, і дошка.
Прокинулась парта
І крейда, і книжка.
Навіть сіра комп'ютерна мишка.
Привітали дзвінок й запитали:
– Чи ти відпочив, чи ти загорів?
А дзвоник з усмішкою їм відповів:
– Відпочивав я і засмагав,
Навіть поплавав і попірнав.
Але тепер ви мені вибачайте:
Багато роботи у нас.
Так і знайте!
Всіх школярів треба знову
Докупи зібрати.
Всіх треба знову
Чогось навчати.

Крейда

Крейда, крейда кольорова!
По стежинках і по горах
Ти летиш, неначе порох.
І лишаєш за собою
В квітах гарних світ казковий.

Лія Антонова
07.12.2003 р.н.

*Мене звати Лія, живу в чудовому місті Дрого-
бичі. Дуже люблю читати і малювати. В дитинстві
я часто грала ляльками, вигадувала пісеньки,
начебто ляльки співають. Так я почала складати
вірші.*

Де тут правда, а де ні?

(вірш-небилиця)

Випав сніг серед літа,
Взимку вирости квіти,
Куш цукерками вкрився,
Пташка об місяць спалила крильця.
Танцювало слонення
Розміром, як мавпеня.
Сонце світить із зірками.
Діти не знають імені мами.
Учень робить задачу не так.
Хата каже слово «мак».
А тепер скажіть мені,
де тут правда, а де ні?

Тепер гарний наш сад....

Тепер гарний наш сад,
Метелик вдягає барвистий наряд.
Чути «кряк» каченят,
Батько вчить літати пташат.
Зайчики крокують на парад...

Милує природа око моє.
Захоплююсь тим, що вона така є!

Що де росте?

(Вірш-небилиця)

Співають мандаринки в дині,
А гарбузи на калині,
Квіти на дахах,
Вишні на птахах.
Там, де спіли полуниці,

Зросли раптом дві синиці,
А малина на лисиці,
Ще й цибуля у криниці.
Співають яблука в землі,
А суниці на куці.
Ні? Що ж тоді де росте?

Сніжинки

Сніжинки-пустуни кружляють,
Грають, із зимою розмовляють,
Білі-білесенькі,
Гарні-гарнесенькі.
Падають, кружляють,
Дітей потішають.

Правила безпеки

Якщо побачиш диму трішки,
Не ховайся ти під ліжко!
Дзвони швидко 101!
І приїде враз машина,
Щоби врятувать дитину.

Ходять люди по дорозі
За дітей своїх в тривозі.
Ой ти, дівчинко,
Ой ти, хлопчику,
Не потрап під машину,
Під її велику шину!
Правила безпеки пам'ятай!
Дорогу перебігати не поспішай!
Водіїв ти поважай!

Олександра Дешева
08.01.1961 р.н.

*Учитель християнської етики,
хімії, художньої культури.*

Закінчила Дрогобицьку ЗОШ №1, хімічний факультет Львівського університету ім. І. Франка. Під час навчання у Львові стала членом літературної студії «Франкова кузня», яка випустила плеяду знаменитих поетів і прозаїків України. Моїми побратимами по перу були Василь Терещук, Василь Габор, Віктор Неборак...

Відчуття слова, бажання писати – подарунок Бога. А від людини залежить не зрадити таланту і працювати над ним. На фасаді Львівського університету є красномовна фраза: «Батьківщину прикрашають освічені люди». Моє щире бажання, щоб українські діти вчилися і кожен знайшов у житті справу до душі.

Чужа пісня

Жив соловейко в українськiм лiсi,
В ярку вогкому вибрав чагарник.
Спiвав щоночi мелодiйнi пiснi,
Убого жив, до розкошiв не звик.

Та ось подiя видалась незвична:
Лiс обирав новенького царя.
I соловейка на гостину кличуть.
Прибули гостi з Пiвночi, здаля.

Ох, є нагода вирватись, нарештi.
Склав соловейко генiальний план.
Хвалебну оду заспiвав уперше,
Як молодий iз Пiвночi орлан.

Здiйснилося! Пiд вибухи овацiй
В старому лiсi – справжнiй бенефiс.
Сенсацiя! Сенсацiя! Сенсацiя!
Сорока розчепiрила свiй хвiст.

Звання дiстав, у нагороду – «Форда»,
Дупло у дубi, кращу iз пташок.
Та з визнанням у власному народi
Пiшов по лiсу заздрiсний шумок.

А соловейко – миттю на гастролi.
Подався за гори i за океан.
Вивчаючи постiйно новi ролi,
Хвалився, що добився всього сам.

Літа спливали, мов вода в струмочку,
Зростав в піснях заслужений артист.
Якось, знайшовши вишиту сорочку,
Подавсь відвідати прадавній ліс.

Герой старався, дув на повні груди,
Кулик-сорокою пронизливо свистів,
І так, неначе в нього перестуда,
Прекрасним лебедем на сцені прохрипів.

Свистів «кікі», як молодий шуліка,
Нявчав «кійя», ну дійсно, як канюк,
Чубатим чибісом гнусаво кликав,
І глухо клацав: «Тук-тук-тук».

Ліс шаленів, у небі – феєрверки,
Летіли квіти пташечці до ніг.
Кричали звірі: «Браво, соловейку!
А ти б по-свому, по-старому зміг?»

Нема простішого, ніж солов'їні трелі,
Та голос – трісь!... І не виходить «ля».
Всі зацікавилися, стали невеселі.
З-під ніг втікала пташечці земля.

Похнюпилися, згодом – розійшлися,
Утік в яроч заслужений артист.
Старався заспівати рідну пісню.
Та от біда! Вже до чужої звик.

Зимова ніч

Зимова ніч. Зірки сріблясті
Сплели на небі свій вінок.
А сонце, втомлене від праці,
Десь закотилось за горбок.

На Україні – Божа тиша.
Блистить пречисто білий сніг,
І на небесних тихих лижах
Святий ступає на поріг.

Він усміхнеться в кожній хаті,
Залишить книжки, забавки.
До всіх – чи бідних, чи багатих -
Святий приходить залюбки.

Не обмине й одну хатину
Своїм шляхетним, тихим кроком.
Благословить нам Україну
На довгі й щедрі Божі роки.

* * *

Твій хрест важкий, аж мліють руки.
За нас – твої нелюдські муки,
За нас – ганьба і хрест Голгофти,
Що із покорою пройшов ти.
Летіло з вуст: «Ми прагнем крові!!!»
І у нерівному двобою
Уп'ялась кривда цвяхом в тіло –

Воно ж від болю заніміло...
Сурмили ангели печально,
Та взір твій, піднятий благально,
Просив у Господа: «Прости їм...»
Сльозило небо темно-синє,
Кромсали простір блискавиці.
Життя згасало у зіницях...
Ніхто не знав про воскресіння!
І лиш Марії голосіння
Мечем врізалось у свідомість.
Ти важко вмер.
А ми, натомість,
Дістали, грішні, для поживи
Твоє святе і чисте тіло.

* * *

Вважаймо на слова Господні,
Що нам запалюють серця,
Уми просвітлюють сьогодні.
Настане час – і до Отця
Прийдемо всі – малі, великі,
Розумні, хитрі і дурні,
Помітні вельми і безликі -
В святім очиститись вогні.
Тривожна мить – останнє дійство.
Який ж для кожного вінець?
Тут все приховане злодійство
Зазнає, врешті-решт, кінець.
Вінки фальшиві стануть сіном,

Зів'яне світська марнота,
Гордині рухнуть, наче стіни
На чорних згарищах гріха.
І лиш любов – покірна, чиста,
Святим увінчана хрестом -
Знайде своє достойне місце,
Небесним вказане перстом.
Вважаймо на слова Господні,
Вони – для кожного із нас.
Молімось, слухаймо сьогодні,
Бо поки час, бо поки час...

* * *

Вже зорано ґрунт,
Просить зерен рілля.
І ось він приходить, Хреститель.
Вигукують в спину:
«Це знову Ілля, а може,
нарешті, Спаситель!»
Верблюжа одежа, засмагле лице,
Опалене щедрим промінням.
Вуста, що не відали келих винця,
Душа із печаттю терпіння.
Однакова завжди постава до всіх,
І правда із поглядом чистим.
Він стежкою став для Ісусових ніг –
Хреститель із словом іскристим.
Молися за нас, коли голос тремтить,
І гнеться спина перед сильним,

Молися, коли нас за правду болить,
Як б'ють нас, так часто невинних.
Рятуй, коли дихає Ірод в лице,
А ми перед ним на колінах.
Бо прийде година – згадається все...
Чому наші ноги із глини,
Чому нам бракує відваги стоять,
І бути отим вопіючим?
На небі в Ісуса всі рани болять
За нас всіх – померлих і сущих.
Молися, щоб стали дороги прямі,
Вибोїни – знову гладкими,
Аби перед Божим осяйним лицем
Вкраїнці стояли святими.

«МОЙСЕЇ»

Забули совість в гардеробі.
Як річ, повісили на гак.
Пішовши в світ, взяли у торби
Не катехизм, а зодіак.

Зваливши все на бідні зірки –
Що день такий, а може й рік.
Маріонетки-недовірки
Заводять нас в жадливий брід.

Там ані світла, ані віри,
Серед боліт – старий бовван,

І свище вітер в душі-діри
Недепутатських побажань.

Переділили все, до нитки,
Всю Україну на біду.
Її калинову сопілку
І тричі продану трубу.

«Куди йдемо?» – старе питання.
За все ж у світі є відповідь.
Кого питати? В тих «мойсеїв»
Нема душі. Лише живіт.

* * *

Гей, чесноти людські,
Оселіться у залі,
Де кричать і стихають
Вкраїнські печалі.
Там німіє наш біль,
Наче спіймана птиця,
Що від рук птахолова
Загинуть боїться.
Схаменіться нарешті,
Народні обранці,
Не гарцюйте на показ
У словесному танці.
Бо накриє усіх нас
Біда чорнокрила,
Що з неволі в неволю

Нещасних носила.
Все розвезли, розкрали,
Навіть пісня затихла,
Україна моя завагітніла лихом.
Найздібніші по світу
По-рабськи ґарують,
На чужинські зелені
Родину годують.
І по брудних Стамбулах
Стоять Роксолани,
Перемірявши землі своїми сльозами.
Чорних рук загребущих
Зловіщя сила
Не одне вже дитя
В лоні матері вбила.
На великих просторах
Рідна пісня затихла...
Україна моя завагітніла лихом.

* * *

Про мову сказати і складно, і просто,
Бо мова такого великого росту!
Часом вона, певно, сягає по зорі.
Її володіння для нас неозорі.

Вона, наче теплі бабусині очі,
Таємна, мов диво купальської ночі,
Приємна, як мама, коли усміхнеться,
І ніжно притулить голівку до серця.

А радісна, наче оте немовлятко,
Могутня і сильна, як плечі у татка,
Глибока, бездонна прадавня криниця,
Вона – наче сніг, що на сонці іскриться.

Барвиста, як квіти у літньому полі,
Дзвінка, мов джерела карпатські прозорі,
Шовкова, як трави по пояс червневі,
Цнотлива, мов білі пречисті лілеї.

А скільки їй віку, не можу сказати,
Народ – її батько, земля – її мати,
Прописана Богом у серці людському,
Вона нас, заблуканих, кличе додому.

І сила в ній дивна, і сила цілюща –
Чим більше нап'єшся, тим хочеться дужче...
Про мову сказати і складно, і просто,
Бо мова такого великого росту!

Пустка

Стоять хати. Самотні пустки.
Сумні, мов зраджена любов.
Колись плачу і сміху згустки
Тепер мовчать, їх сміх замовк.

Чутливим серцем прислухаюсь,
Щоб голос хати віднайти.

Заговорила. Це, здавалось,
Слова нелюдської біди.

Мене вітає тільки вітер,
Зимою в комині гуде,
І стережуть лиш мальви-квіти.
Де ж, хато, діти, діти де?

Давно пішли. Живуть по світу,
Десь по чужих мені краях.
Чекаю їх, мов вишня цвіту,
– А хто вітає? – Тільки птах.

І просять двері – рипни нами,
Відкрий ключем усі замки.
Чекає пуста слова: «Мамо»,
«Весілля!», – просять рушники.

Крізь вікна темні заглядаю,
І молять вікна з нами стріч.
«Вогню, вогню мені», – благає
Стара дідівська біла піч.

Куди йдемо? Йдемо по світу,
І свій лишаємо поріг.
Вернімося ж його зігріти
Теплом малих дитячих ніг.

Парк щоночі тихенько плаче,
Що у нього життя собаче:
Хвора річка і брудний став.
Парк при людях самотнім став.
Є в дитячому парку пивничка,
У якій пропадають п'янички,
І кидають в лице перехожі
Часто-густо слова негожі.
Та в неділю він дуже врочистий,
Парк у центрі старенького міста.
Трьох церков він чека передзвонів –
Цих до неба людських телефонів.
Він долучує шепіт печальний,
Що до нього міщани безжальні.
Бо культура – як в Верки Сердючки,
Вічно чути зітхання Смердючки,
Ходять парком звірята бездомні,
Сплять на лавках особи бездольні.
Хвора річка і брудний став.
Парк чомусь сиротою став.

Крихітки

Лінь

Півдня лежала на печі,
Носила злидні на плечі.

Заздрість

Велика зелена ква-квата ропуха
Засуне в шпаринку і очі, і вуха.

Все добре і чисте запахє в багно,
Аби у сусіда не було воно.

Злість

Найчорніший в серці гість,
Всю любов у ньому з'їсть.

Гордия

Гордия – Вавилонська вежа.
Любов до себе без обмежень.

Ненаситність

Найбільший шмат собі відріже.
Душа її – бездонна діжа.

Пустодзвін

По світу ходить пустодзвін,
І всім розказує, ХТО Він!
Вінки і лаври скрізь збирає,
Та Бог цю «славу» не приймає.

Розпуста

В душі у неї – пусто,
Тому вона й розпуста.

Радість

Радість Богові всміхалась
І до кожного віталась.
В самоти скресала кригу,

Темноті відкрила книгу,
Спрагу щедро напоїла,
А нагих тепло вдягнула.
Над недужим нахилилась,
З перехожим поділилась,
Дала в сумніві пораду,
Розділила біль від зради.
Заглянула у оселі,
Там - обличчя невеселі...
Жаль! Забрало всім любові,
Аби стала нам сестрою.

* * *

Поле корчилось від болю,
Нарікаючи на долю:
«Затверділи мої груди,
Що давно не знали плуга».
Борщовик сміявся їдко:
«Повтікали твої дітки
Хліба кращого шукати
І замкнули власні хати.
Почекаємо ще трошки -
Згинуть маки і волошки.
Як немає батька й сина -
Наступа моя родина.
Величезні парасолі
Розцвітуть на кожному полі».
Цілу ніч молились квіти,
Щоб вернулись в хату діти,

Як колись – росла пшениця,
Бо тепер вона лиш сниться.
Повернулись батько й син!
Головне, що не один!
І розвіяли тривогу.
Слава Богу! Слава Богу!

ІЗ ВІРШІВ СТУДЕНТСЬКОГО ПЕРІОДУ

Мелодія розірваних дротів

Мелодія розірваних дротів...
Про що вони? Про щастя чи страждання?
Незвичний музиканту цей мотив.
Нема ні звуку. Є лише мовчання.

Тепер чомусь я хочу запитати:
«Чи знав, хто телефони нам створив,
Що можна все життя дзвінка чекати,
А можна й не чекати, щоб дзвонив?»

Мелодія мовчання... Дивні звуки.
Ніхто її писати не хотів.
Не хочу слухать більше про розлуки,
Коли є музика об'єднаних дротів.

За нелюбов мою прости,
За ненаписані листи
І за мовчань моїх крижину.
Я в тім не винна.

У мене тут, на підвіконні,
Твоє закохане безсоння
Лежить з минулої весни.
Візьми.

Твоє кохання – оберемок
Пахучих квітів, та даремно
Я їх не хочу розтрясти.
Прости...

ВІРШІ ДЛЯ ВЕСІЛЬНИХ ОБРЯДІВ

Нареченому

Не ламай, не мни пелюсток,
Доглядай пестливо,
Щоб була твоя дружина
Ніжна і вродлива.

Захисти від втоми й муки,
В спеку дай вологи,
Щоб не в'яли стебла-руки
І не мліли ноги.

А як сонечка не буде,
То зігрій очима,
І побачать добрі люди,
Що цвіте дружина.

Як весна прийде до хати
Пуп'янками діток,
Розцілуй свою дружину –
Найдорожчу з квіток.

Матерям

Мати сина на радість ростила,
Недоспавши тривожнії ночі,
Віддавала малятку всі сили,
Дивлячись на ці ручки і очі.

Взявши в матері мудрість глибоку,
А кремезність з міцного коріння,
Виріс син, наче явір високий,
І тепер – на доріжці весільній.

Інша мати в піснях колисала
Свою лелю, малесеньку доню,
Русі коси їй ніжно чесала,
Цілувала маленькі долоні.

Йшли роки... ні, не йшли, а летіли,
І сивіли у матері скроні.

Ось калиною в одязі білім
Вийшла з явором в пароньці доня.

Посплітались дерева гілками –
Мужність хлопця і ніжність дівчини,
Плачуть з радості нині дві мами,
Нині щастя прийшло в дві родини.

Батькам

До нашої хати летіли лелеки.
Було це, мій тату, в дитинстві далекім,
Коли нас маленьких на плечі садили.
Птахи полетіли – і Ви посивіли.

Ви часто не спали, тривожились, тату,
Аби тільки щастя ішло в нашу хату,
Не знали про спокій долоні гарячі,
І чим тепер, батьку, за все я віддячу.

Я вклонюся полю і нашому саду,
Воротам, подвір'ю при цілій громаді,
Хай тішиться нині уквітчана хата,
За все це велике спасибі Вам, тату.

Галина Дячок
15.03.1954 р.н.

Учитель німецької мови

Я родом із Коломиї, проте майже все моє свідоме життя пов'язане з Дрогобичем і з рідною другою школою, де я навчалася і де працюю з 1980 року по сьогоднішній день.

Росли ми з сестрою в атмосфері любові, великої взаємоповаги і взаєморозуміння, які панували в нашій родині. А ще з сім'ї ми винесли любов до книжки, до природи, до всього прекрасного. А це і мамині квіти в садку, і вишивки, і пісні, і татова доброта, почуття гумору, уважне й толерантне ставлення до людей, його любов до усього живого, а також і наші незмінні виїзди в Карпати на час усієї татової відпустки. Тобто, моє дитинство – це був золотий час, коли, як писала Ліна Костенко, "Ще слів нема. Поезія вже є."

А вже у роки юності з того дивного щему, який викликала краса світу, дарованого нам Господом Богом, самі собою почали виникати й слова. Зрештою, схильність до віршування передалася, мабуть, і генетично по лінії тата, який полюбляв дотепним віршем привітати рідних і близьких з нагоди різних okazji. Татова тітка Марія Весоловська теж писала вірші, два зошити яких, на жаль, згубилися в архівах КДБ, і син її, композитор Богдан Весоловський, здебільшого сам писав тексти своїх пісень.

В останні роки більше займаюся художнім перекладом з німецької, а також керую "Літературною світлицею" та секцією німецької мови і літератури МАН, прищеплюючи учням не тільки любов до художнього слова, а й формуючи у них навички перекладацької, пошукової та дослідницької роботи.

* * *

Перша паморозь сиза на травах,
перламутрові барви ранку.
Понад ставом в тумані застигли гуси,
білосніжно тануть у рожево-блакитно-сірому.
Простір став ширшим, скупішими лінії,
гублюся серед безмежжя -
де мої далекі береги?
І враз реальне й гостре в пам'яті постане
відчуття самотності й зими.

* * *

Поглянь на них:
так довго й віддано світились
у мене на столі,
чекаючи тебе,
тепер погасли...
Осені останні квіти.

* * *

Вітер дерева птахи
стрімко кудись
лавини хмар білих
по небесній чистій блакиті
за ними
туга блукань безцільних
безплідних
осінь
безконечність

* * *

Дитино щира чиста і печальна,
ходімо разом в крапельку дощу,
у ту пелюстку квітки,
у згасання дня високе,
в прозорість, в помах крил -
в усе й ніщо
безкрає, легке й вічне.
Ходімо,
полинємо,
розтаньмо...

* * *

Два птахи чорні
один птах білий
в небі тріпочуть
два птахи чорні
за ними слідом
в небі багрянім
а поле мліє
туга
то птахом зраним
зрине у хмари під вечір
то сивим серпанком
задушливим днем
спадає на плечі

* * *

Яка досконалість
у зміні пір року,
як ця осінь
зиму породити прагне -
про це розказала мені тополя
на пронизливім вітрі.

* * *

Відійди у світло свого дитинства,
застигни на вітрі в пустому полі,
закохавшись у зажурені стоги,
і разом з пониклою
шурхітливою травою
чекай, коли лапатим снігом
засипле світ нависле небо.

* * *

У травневому дощі
мені мариться листопад
стільки тривоги в душі
не заснути до ранку
ллється і ллється
дощ за вікном

* * *

Ще вчора побачила,
що в гірському потоці
вже повно опалого листя.
Вночі вітри принесли
перший осінній холод.
Стою зіщулившись
на кам'янистому березі.
Вода все несе і несе
опале
листя
осики...
Діждатись би так
осені на самоті.

* * *

Коли ми посварилися,
йшов дощ
і крізь розчинене вікно
видно було стокротки,
що здригалися від крапель
біля водостічної труби...

* * *

Тривожно скрикнув птах
в тумані над рікою
нависло сумно небо
а проте
як свіжо й соковито струмують трави
у сповнених вологи садах навесні

* * *

Після дощу
у затінку черешні
на землі, на кущах півоній
біло-біло від опалого цвіту.

* * *

Знову сади відцвіли
у високих травах
відпалахкотіли
ліхтарики кульбаб
лиш сивий пух їх
печально
у лузі розносить вітер
сум такий
ніби весна та
остання

* * *

Дорога надвечір'я вимок
під мрякою осінній день
і тихо гасне
незатишно деревам
он тополі
даремно лічать
вже останні
свої лискучі мідячки
тепла у осені не куплять
осиротіло туляться хати
дивись
вже перші вікна
світлом зайнялись
за кожним
таємниця чиїсь долі
скрадаючись по вулицях
тужливо
вдивляється у них самотність
над світом осінь
над світом осінь
мрячить мрячить
о мандрівниче
де берег твій
чия душа
тебе зігріє й прихистить
на цім чужім холоднім світі
молюсь за тебе
і за неї
дорога
сутінки
мрячить

* * *

Легка і стрімка хода,
обличчям врізаюся в вітер.
Пливе назустріч земля,
у струменях небесної блакиті
отари білопінних хмар
купаються і линуть
у далеч п'янку неозору.
Дерева, німої експресії повні,
як на полотнах Ван Гога,
чомусь так бентежать душу.
Як пахнуть скошені трави!
І враз захлинуся
спогадом про тебе...
Мій біль, моя радість і туга,
печаль, сльозою омита.
Солодка мука – життя!
Маленький фрагмент мого літа...

* * *

Хмари, мов велетенські білі птахи,
летять по небу, гублячи пера.

Розколісані дерева простягають
за ними свої віти, немов хочуть
полинати вслід.

Сонце бавиться з землею у
піжмурки.

Шаленець-вітер жбурляє пригорщами
опале листя і рвійно

та ніжно пестить мої коси.

Агов, осене! Я тут, торкаюся
ногами землі, а душею розкошую
ген у хмарах, кружляючи в несамовито
радісному, пристрасному вальсі.
І лечу, лечу...

Я вся твоя, осене. Агов,
я люблю тебе!

* * *

Так тихо в осінньому місті.
На спорожнілу вуличку
опускається вечір
відлунням поодиноких
голосів і кроків.
Чиєсь стареньке авто
на узбіччі присіло і зажурилося,
чи, може, дрімає втомлене.
А вітер спроквола сипле
і сипле
на нього опалим листям...
За філіжанкою кави
засидівся десь його господар.

* * *

Повітря синє-синє
Сонячна повінь

Зграї мерехтливих зайчиків
Заполонили вулиці
Так що навіть сніг
Ніздрюватий і чорний
І той сміється до неба
Повітря дзвенить мов кришталь
І розсипається
Іскристими веселими крижинками
І пахне терпко пахне
Розмерзлою землею і бруньками
А вдома на столі
На нас чекає чай в склянках
І фрезії в простенькій вазі

Отак серед зими брела собі
По вулиці у відлигу
І мріялось саму себе зустріти
Напровесні в жовтогарячому береті
Молоду й веселу
З пучечком пролісків в руках

* * *

Зорі високі!
Простір безкрайї!
Карпатська ніч!
Музика тиші,
трави духмяні,
п'янка безодня
коханих віч.

Тумани в лузі,
холодні роси,
твоя рука.
Серце тріпоче,
потяг крізь ночі,
стукіт тривожний
лунко згаса.
Любов, мов пісня,
натхненна й чиста,
змовкне колись.
Щемом бентежним,
ноче карпатська,
В серці моєму
знову озвись.

* * *

Як вітер хмари
У небі розкуйовдив!
Повітря аж густе
Од пахоців садів. Отож
Вночі, напевне,
Знову буде дощ.

* * *

На порожній алеї
осіннього парку
гра світла і тіней.

Прийшла земля
ще тепла ополудні.
А небо, бездонне і синє,
посміхається сумно
і лагідно,
як бабуся
на старенькій світлині.

* * *

В саду посеред грядки,
Де метушиться ненаситна
мурашва,
Барвистий клаптичок,
Фрагмент шедевр –
Крильце кропив'янки.
Поволі дотліває літо.
Ідуть і йдуть дощі.

У день Всіх Святих

Дні сірі-сірі,
дні понурі
на землю сіють
крізь пелену навислу
небесні сльози
на дерева чорні,
на трави зів'ялі,

на лист опалий.

То янголи плачуть.

Сум великий

за усіма

без вини убієнними,

замордованими

і за тими, що за провину...

Бо де початок Зла?

Сум пекучий

над юдами і над катами,

над натовпом байдужим,

хліба і видовищ спраглим.

О, де межа

між слабкістю

й нікчемністю людською,

щоби, спіткнувшись об неї

й чоло розбивши, не переступити?

Сум за всіма нащадками,

що в серці помсту носять –

де Зла кінець?

О Земле,

в ясно-білу снігу пелену

тебе сповити хочу,

щоби сховати весь бруд

і сором твій,

щоб вигоїти усі рани.

І, може, визріють під снігом

свіжі й чисті пагони Любові,
проб'ються пружно
крізь морок безнадії
й дадуть початок
новій Весні.

Чи Гнів Небесний
Усе спопелити має?

Самотньо гойдається на вітрі
Остання пізня троянда біла,
І сниться комусь сон
Про Різдвяну ніч.

* * *

Осінь – не осінь, зима – не зима.
Кадр неначе завис на екрані.
Дахи дрейфують, немов кораблі
По хвилях димів та осінніх туманів.
Із чорного мережива гілля
Дерев послулих
Химерні нап'ято вітрила...
Люлі, люлі –
Гойдається тихенько передмістя
В колисці вечорової імли.
Вже довгі тіні по землі лягли
І догасає день.
Дрімає все в очікуванні дива,
Що першим снігом зветься.
І думає старенький Миколай,
Чи сани, а чи віз

Йому в дорогу лаштувати.
Десь забарились хмари снігові...

Карпатські настрої

О Чорна Горо! Чому, прегорда, ховаєш ти свою суворо вроду у білі шати туману та мряки? А вітер шаленіє, марно намагаючись зірвати із тебе отой покров. І вічно триває той герць.

Тріпочуть на вітрі білі анемони альпійські. Здавалося б, такі тендітні, та ніщо для них пекучий холод, сніги й потуги вітру. Видно ти, Чорногоро, перелила в них усю свою предвічну силу і нескоримий дух. Міцно тримаються вони ґрунту і не гублять своїх пелюсток, тільки тріпочуть-мерехтять, немов білі метелики серед хвиль сірої мряки, що повзе, пошматована вітром, зливаючись в одне з небом, напливає знову і знову, мов хвилі безмежного океану.

О, не рвіть цвіту білої анемони! Хіба не заслуговує він на кращу долю, змагаючись щоденно, щохвилино з вітрами й холодом? Загине вмить ця врода, відірвана від рідного, нехай такого кам'янистого і холодного ґрунту. Не донесете ви її в долину. Тут їй квітнути. Хай кличе і манить вона вас сюди, на верховини, піднятися над самим собою, над власною неміччю і лінощами, над мізерією своїх буднів.

Тож приходьте сюди і повертайтеся з квітом анемони – у серці.

Дземброня, червень 2004-го

Самотності... Ось те, чого найбільше зараз прагне моя душа. Самотності й тиші посеред цієї розкоші природи.

Господи, який щедрий Ти, що даруєш нам цю величну красу. Я ж можу тільки плакати в невимовній вдячності, захопленні й нестерпній тузі, бо коротка мить щастя, а розлука вічна. Вбираю очима це небо, це світло, в якому полум'яніють, наливаючись, кетяги горобини, барви цих трав, їх лагідну і теплу охру й смарагдові переливи лісів. І пасма гір, що тягнуться одне за одним і тануть у блакитній далині.

На вірлиний поклик зводжу погляд у височінь... Щасливі! Ось кому я заздрю. Купатися в океані неба й споглядати всю оцю мінливу і вічну красу!

Завмирає серце, спазми стискають горло і котяться сльози з очей. Від щастя й від туги...

Кам'янка, липень 2005-го

Осінь

Так раптом, несподівано прийшла її Величність Осінь. Запанувала над краєм, напустила сірих густих хмар, випустила вітри бешкетувати в полях, садах і парках, ворушити опале листя (звідки його враз стільки взялося?), гойдати дерева, струшуючи останні плоди з подекуди уже безлистого гілля і шумом своїм сповіщати про її прихід.

А шуму того було вночі, що й годі заснути! А під той шум прокралася до мене крізь розчинене вікно,

спустившись прямісінько з розхристаної, місяцем осяяної хмари перша фрейліна її Величності панна Меланхолія. Всілася собі нахабно в кутику кімнати, напустила диму з запаленої цигарки і все запитує мене, чому я знову не перекладаю Тракля. «Як не перекладаю? – відказую я, – постійно перекладаю, з однієї стопки книжок на іншу. Зі столу до шафи. А звідти знову на стіл. А от розгорнути, почитати – якось не вдається». «...і взагалі, чого причепилася?» – хотілось бовкнути, та стрималася. Іншим разом з приємністю поспілкувалася б з такою вельможною гостею, та зараз, на жаль, не до цього. Мабуть, вона це зрозуміла, бо ображено надула губенята, пригасила цигарочку і, вийнувши своєю пропахлою тліном сукнею, зникла, як і з'явилася, тихо і непомітно крізь розчинене вікно.

От тобі й на! Чи ж прийде ще коли-небудь? Знаю, що прийде, і, як завжди, без попередження, без запрошення, зненацька і недоречно. Така вже її примхлива вдача.

Доброго ранку, моя буденна неділенько!

Осінь 2006-20

ЗМІСТ

<i>Ірина Броцикевич</i>	<i>7</i>
<i>Уляна Гривняк.....</i>	<i>34</i>
<i>Соломія Пиха.....</i>	<i>37</i>
<i>Олексій Мосевич.....</i>	<i>43</i>
<i>Надія Шумада.....</i>	<i>64</i>
<i>Ірина Мозинська.....</i>	<i>67</i>
<i>Анастасія Блохіна</i>	<i>71</i>
<i>Роксолана Мезбір.....</i>	<i>74</i>
<i>Наталія Шинкович</i>	<i>76</i>
<i>Віталія Нїмилевич</i>	<i>87</i>
<i>Тамара Дем'янчик.....</i>	<i>92</i>
<i>Діана Курило</i>	<i>95</i>
<i>Соломія Сабат</i>	<i>99</i>
<i>Софія Михайлюк</i>	<i>102</i>
<i>Анастасія Мацкевич</i>	<i>105</i>
<i>Аліна-Марія Сенюх</i>	<i>110</i>

Юлія Лабриненко	114
Діана Муха.....	117
Микола Хлопик	121
Лія Антонова.....	124
Олександра Дешева.....	127
Галина Дячок.....	145

Літературно-художнє видання

КОЛИ В ДУШІ
народжується слово...

**Літературний альманах
Дрогобицької спеціалізованої
школи І-ІІІ ступенів №2**

Упорядник, літературний редактор
Ігор Качмарик

Технічний редактор
та комп'ютерна верстка
Мар'ян Пашко

Дизайн обкладинки
Наталя Валько

*(На обкладинці використано графічну роботу
Галини Дячок "Ангел")*

Підписано до друку 15.04.2013 р.
Формат 84х108/32. Папір офсетний. Гарнітура Myriad Pro.
Ум. друк. арк. 8,6. Наклад 100.

Видруковано у книжковій друкарні "Коло",
вул. Бориславська, 8, м. Дрогобич, Україна, 82100.
Тел./факс: (03244) 2-90-60, 3-87-32,
ел. пошта: kolooopera@gmail.com, kolodruk@gmail.com

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 498 від 20.06.2001

Ірина Процикевич

Уляна Тривняк

Соломія Тиха

Олексій Мосевич

Анастасія Блохіна

Надія Шумада

Роксолана Тезбір

Ірина Лозинська

Віталій Німлювич

Наталія Шинкович

Тамара Дем'янюк

Діана Курило

Соломія Садат

Софія Михайлюк

Анастасія Маукевич

Аліна-Марія Сенюк

Микола Хлюк

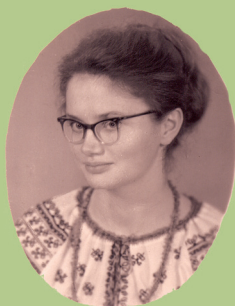
Лія Антіонова

Діана Міха

Юлія Лавриненко

Галина Дячок "Дерево танцює"

Галина Дячок "Восні"

ГАЛИНА ДЯЧОК: учителька, поет, прозаїк, перекладач і ... художник

ОЛЕКСАНДРА ДЕМЕВА. Миття щасливі фотомиті